

Amore et studio elucidande veritatis: hec subscripta disputabūtur Wittenberge. Presidente R. P. Martino Lutther: Artii
et S. Theologie Magistro: eiusdemq; ibidem lectore Ordinario. Quare petit: vt qui non possunt verbis
presentes nobiscū disceptare: agant id literis absentes. In noie dñi nostri ihesu xpi. Amē.

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

Нашата
необходност от
реформация
Днес

Молитвена седмица, 1–10 декември, 2017

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

Том 58, 6

В ТОЗИ БРОЙ

Уводна статия

Вчера, днес и завинаги

3

Петък, 1 декември, 2017

Нашата нужда от реформация днес

4

Събота, 2 декември, 2017

Гласът във Витенберг

8

Неделя, 3 декември, 2017

Единствено по благодат - *Sola Gratia*

12

Сряда, 6 декември, 2017

Единствено чрез вяра - *Sola Fide*

17

Петък, 8 декември, 2017

Единствено според Писанието - *Sola Scriptura*

22

Събота, 9 декември, 2017

Единствено чрез Христос - *Solus Christus*

26

Неделя, 10 декември, 2017

Слава да бъде единствено на Бога -
Solo Deo Gloria

31

Стихотворение

Библията

36

500 години от Реформацията

Скоро ще приключи още една година—със сигурност всеки от нас може да заяви с увереност: „Дотук ни помогна Господ“ (1 Царе 7:12).

Защо Бог е намерил за уместно да ни пожели още една година? „В Него живеем, движим се и съществуваме; . . . защото дори Негов род сме“ (Деяния 17:28). И наистина, ние сме тук в земята на живите, по определена причина—възложено ни е важно поръчение. На нас е поверена вестта за реформация, така че нашето дело е да сътрудним на Христос в Неговите усилия да оформи, да извае и да възстанови отново нашите дефектни характери, така че да отразяват Неговия съвършен образ. Нашата надежда се намира в Исус Христос, Спасителя на света, единствения велик Извор на изобилна, всемогъща благодат.

Събирайки се заедно за поклонение и изучаване на четивата през тази молитвена седмица, нека всеки от нас се моли да преживее освежаващата опитност на едно ново обръщане. Макар преобладаващата част от информацията тук да е от исторически характер, представените принципи са не по-малко жизнено необходими и изключително приложими за нашия духовен живот днес.

Нека обмислим с молитва по какъв начин великата реформация следва да намери приложение за всеки от нас, споделяйки четивата с други, които може да са самостоятелни или затворени в дома, като не забравяте следните дати:

Молитва с пост: събота, 9 декември
Дарения за мисии: неделя, 10 декември
Господ да дари на всеки читател богатото духовно благословение, което е така необходимо—и нека реформаторските принципи, приведени в действие чрез Божиата сила, да ускорят кулминацията на нашата вяра и надежда в скорошното идване на нашия милостив Спасител, Исус Христос!

Официално издание на Църквата на адвентистите от седмия ден
Реформаторско движение
„Времето, в което живеем, налага реформаторско действие.“
— Свидетелства, том 4, стр. 488.

Редактор Д. П. Силва
Помощник-редактор Б. Монтроуз
Оформление и дизайн Г. Мелничук

Web: <http://www.sdarm.org>
E-mail: info@sdarm.org

ВЕСТИТЕЛ НА РЕФОРМАЦИЯТА® (ISSN 0482-0843)
разглежда теми по библийската доктрина, които ще обогатят духовния живот на хора, търсещи да научат повече за Бога. Издава се всеки два месеца от Генералната конференция при Църквата на адвентистите от седмия ден Реформаторско движение, P. O. Box 7240, Roanoke, VA 24019-0240, U.S.A.

Printed and distributed by Reformation Herald Publishing Association. Manuscripts, inquiries, address changes, subscriptions, payments, and donations should be mailed to the address below. Periodical postage paid at Roanoke, Virginia 24022.

Subscription rates:
United States U.S. \$16.95
Foreign (air mail) U.S. \$22.00
Single issue U.S. \$ 4.50

POSTMASTER: Send address changes to *The Reformation Herald*, P. O. Box 7240, ROANOKE, VA 24019.

Vol. 57, No. 1; Copyright © 2016 January–February issue.

Illustrations: Google Images on the front cover; Adobe Stock on pp. 3, 4, 12, 19, 20, 22, 24, 28, 32; Good Salt on 14, 16, 30; art by Carl Lessing on p. 6; art by Karl Aspelin on p. 8; art by Anton von Werner on p. 10.

На предната корица: Статуя на Мартин Лутер в Хановер, Германия; замъка във Вартбург, където по време на своето изгнаничество Мартин Лутер превежда Новия Завет на немски език; като фон: 95-те тезиса, отпечатани в Нюрнберг 1517 като плакат, които се намират понастоящем в Държавната библиотека в Берлин.

Вчера, днес и завинаги

Протестантската Реформация от 16. век беше едно движение по божествено вдъхновение, насочено да възстанови принципите на евангелието, очертани в Стария и Новия Завет. Някои основни библейски принципи, подчертани от реформаторите, са следните:

Sola Gratia (само по благодат) — Според вестта на Павел до християните в Ефес, ние биваме спасени единствено по благодат (Ефесяни 2:8, 9). „Днес има хиляди, които имат нужда да научат същата истина, която бе преподадена на Никодим с издигнатата змия. Те разчитат на собственото послушание спрямо Божия закон, което да ги препоръча на Божията благосклонност. Когато им се каже да погледнат към Исус и да вярват, че Той ги спасява единствено чрез Своята благодат, те възкликват: „Как е възможно това?“¹

Sola Fide (само чрез вяра) — В Римляни 3:28 Божието Слово разяснява, че каещите се грешници могат да бъдат оправдани единствено чрез вяра: „И така, ние заключаваме, че човек се оправдава чрез вяра, без делата на закона. Няма спор относно оправданието чрез вяра. Всеки възможен спор се урежда своевременно, след като се реши въпросът касаещ това, че заслугите на падналия човек, заключаващи се в неговите добри дела, не могат никога да му осигурят вечен живот.“²

Sola Scriptura (Писанието и само Писанието) — В блъска Си със Сатана, Христос използваше единствено Писанията. „Писано е“ беше Неговото мощно оръжие. Подобно на това, говорейки за възхода на великото адвентно движение, Елена Вайт свидетелства: „Ние... заехме позицията, че Библията и само Библията следва да бъде нашето ръководство; и ние никога не трябва да се оттегляме от тази си позиция.“³

„Бог ще има един народ на земята, който ще поддържа Библията и само

Библията като стандарт за всички доктрини и основата на всички реформи. Мненията на учени мъже, заключенията на науката, вярванията или решенията на църковни събори, които са толкова многобройни и несъгласувани се помежду си, колкото са и църквите, които те представляват, гласът на мнозинството — никое от тези, нито всички заедно следва да се считат като доказателство за или против която и да е точка на религиозната вяра. Преди да възприемем някоя доктрина или предписание, ние следва да изискуваме едно ясно и семпло „Така казва Господ“ в нейна подкрепа.“⁴

Solus Christus (само чрез Христос) — „Защото има само един Бог и един Ходатай между Бога и хората, човекът Исус Христос“ (1 Тимотей 2:5). „Христос е твоят Изкупител; Той няма да се възползва от твоите унижителни изповеди. Ако имаш грях от личен характер, изповядай го пред Христос, Който е единственият посредник между Бога и човека.“⁵

Solo Deo Gloria (слава да бъде само на Бога) — „И тъй, ядете ли, пиете ли, нещо ли вършите, всичко вършете за Божията слава“ (1 Коринтияни 10:31). „Така нека свети вашата виделина пред хората, за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата“ (Матей 5:16).

„Всичко е заради вас,“ каза [Павел], „така щото изобилната благодат чрез благодарението на мнозина да допринесе за Божията слава.“ Не за собствено издигане апостолите проповядваха евангелието.“⁶ Целият спасителен план има за върховна цел възстановяването на човечеството до първоначалното положение преди греха и за слава на Бога.

В хармония с великите принципи на Реформацията четем в Евреи 11 глава, че всички тези герои според Божиите критерии са били спасени по благодат и са били оправдани чрез вяра, така например: „С вяра Авел принесе Богу жертва по-добра от Каиновата, чрез която за него се засвидетелства, че е праведен“ (стих 4). „С вяра Ное, пре-

дупреден от Бога за неща, които още не се виждаха, подбуден от страхопочитание, направи ковчег за спасение на дома си; чрез която вяра той осъди света и стана наследник на правдата, която е чрез вяра.“ (стих 7).

Близо 600 години преди Христа Авакум написа: „Ето, душата на този, който се надига, не е права; а праведният ще живее чрез вярата си“ (глава 2:4), също и Павел повтори това в Римляни 1:17.

Мартин Лутер изследва сериозно най-вече писмата на Павел до римляните и галатяните, за да разбере великолепната тема за спасение по благодат и оправдание чрез вяра.

По-късно на Генералната конференция, проведена в Минеаполис през 1888, тази „най-скъпоценна вест“ бе представена пред Божия народ, за го подготви за истинското евангелизиране на света. Елена Вайт писа: „Получих няколко запитвания, дали вестта за оправдание чрез вяра е третата ангелска вест и отговорих: Да, наистина това е третата ангелска вест.“⁷

В този период на молитва Божият народ по целия свят ще изучава тези теми, които са така съществени за нашето собствено спасение, както и за изпълнение на евангелското поръчение. „Това е вестта, за която Бог заповяда да се даде на света. Това е третата ангелска вест, която трябва да се прогласи с един висок вик и да бъде съпроводена с изливането на Светия Дух в голяма мярка.“⁸

Нека Господ ни помогне да вземем присърце тази чудесна истина!

Библиография

1. *Животът на Исус*, стр. 175.
2. *Вяра и дела*, стр. 20.
3. *Свети към писатели и редактори*, стр. 145.
4. *Великата борба*, стр. 595.
5. *Вярата, чрез която живеея*, стр. 205.
6. *Деяния на апостолите*, стр. 332.
7. *Ръководител Хералд*, 1 април, 1890.
8. *Свидетелства към проповедниците*, стр. 91.

Нашата нужда от Реформация Днес

Компиляция от писанията на
Е. Г. Вайт

Статуя на Мартин Лютер в Дрезден, Германия

Да се устои на изкушението да се разводни истината

По-лесно е да разрушиш, отколкото да съградиш. Далеч по-лесно е да запънеш колелата на реформата, отколкото да теглиш колесницата нагоре по стръмния наклон.¹

В дните на Мартин Лютер при него дошли хора с думите: „Не искаме твоята Библия, искаме Духа.“ Мартин Лютер им отговорил: „Хубаво ще запомните вашия дух.“ Колкото и големи да са били претенциите им, те не са Божии деца.²

В по-ранните векове праведните чувствали, че било невъзможно да се сдружат с Рим и макар антагонизмът им спрямо тази система на заблуда да се поддържал при риск от загуба на имуществото и живота, те имали куража да поддържат отделяне то си, като се борели мъжествено за истината. Библейската истина им била по-скъпа от богатство, почест и дори от самия им живот. Те не можели да понесат да видят истината погребана под купчина суеверие и лъжлива софистика. Взели в ръцете си Божието Слово и издигнали стандарта на истината пред народа, заявявайки смело това, което Бог им е разкрил чрез старателно изследване на Библията. Те претърпели възможно най-жестоката смърт заради верността си към Бога, но чрез кръвта си са

изкупили за нас свободи и привилегии, които мнозина, които твърдят, че са протестанти, лесно отстъпват на силата на злото. . . .

Гласът на Лютер, отекнал в планини и долини, който разтърси Европа подобно на земетресение, свика една армия от благородни апостоли на Исус и истината, която те защитиха, не можеше да бъде смълчана с подпалване, с мъчения, с тъмници, със смърт; и все още гласовете на благородната армия от мъченици ни говорят, че римската сила е предсказаното отстъпление на последните дни, тайната на нечестията, която Павел видя да започва работата си дори в неговите дни. . . . Протестантите губят отличителния белег, който ги разграничаваше от света, и скъсяват дистанцията между себе си и римската власт. Те отвърнаха ушите си от слушане на истината; не бяха склонни да приемат светлината, която Бог изля над пътя им, и затова ходят в тъмнина. Те говорят с презрение за идеята, че ще има възраждане на жестокото преследване от миналото от страна на римокатолиците и тези, които се присъединяват към тях. . . .

Папството е религията на човешкото естество и масите обичат една доктрина, която им позволява да извършват грях и въпреки това ги освобождава от последиците от греха. Хората трябва да имат някаква фор-

ма на религия и тази религия, формирана чрез човешки способ, при все това с претенция за божествен авторитет, подхожда на плътския ум. Хора, които се смятат за мъдри и интелигентни, се отвръщат с гордост от стандарта за правда, десетте заповеди, като смятат, че е под достойнството им да изследват пътищата на Бога. Затова тръгват по погрешни пътища, встъпват на забранени пътеки, стават себедоволни, надути, по подобие на папата, а не по подобие на Исус Христос. . . .

Докато от една страна се доказва, че времето на голяма интелектуална тъмнина работеше в голяма полза за римокатолицизма, ще стане ясно също, че и едно време на голяма интелектуална светлина ще работи в полза на същата власт; тъй като умовете на хората са насочени изключително към собственото им превъзходство, така че в познанието им няма място за Бога. Рим претендира за непогрешимост, а и протестантите следват същата линия на поведение. Те нямат желание да изследват в търсене на истината и да напредват от светлина към по-голяма светлина. Те се барикират в предразсъдък и изглеждат готови и склонни да бъдат мамени и да мамят други.

Но макар нагласите на църквите да са обезсърчаващи, не е нужно да се обезкуражаваме; по-

неже Бог има един народ, който ще запази своята вярност към Неговата истина, който ще направи Библията и само Библията свое правило за вяра и доктрина, който ще издигне стандарта и ще държи високо знамето, на което са надписани думите „Десетте Божии заповеди и вярата Исусова“ (Откровение 14:12). Те ще ценят едно чисто евангелие и ще направят Библията основа на своята вяра и доктрина.

За такова време като това, когато хората захвърлят закона на Господа на силите, е приложима молитвата на Давид—„Време е да подеистваш, Господи, защото направиха невалиден закона Ти“ (Псалм 119:126). Достигае време, когато върху Божия закон ще се изсипе едно почти световно саркастично презрение и пазещият заповедите народ на Бога ще бъде сурово изпитан; но дали те ще изоставят респекта си към закона на Йехова заради другите, които не виждат, нито осъзнават обвързващите му изисквания? Нека пазещите заповедите Божии люде да почетат Божия закон подобно на Давид толкова повече, колкото хората оказват към закона презрение и непочтителност.³

Гласът от преди 500 години

Лутер отказа да размени Христовото иго за папското иго. Това бе единствената му „простъпка“; но тя бе достатъчна, за да изложи живота му на риск. Вниманието на цялата империя бе насочено към този един мъж, но всичките им заплахи и умолявания не успяха да поклатят верността му към Бог и Неговото слово. Не без помощ Лутер успя да поддържа своята непоклатимост. Един по-голям от Лутер бе с него, управлявайки ума му, освещавайки преценката му, придавайки му мъдрост във всеки час на голяма опасност.

Ако реформаторът бе отстъпил само в една точка, Сатана и войнството му щяха да спечелят победата. Но непоколебимата твърдост на Лутер под желязна-

та ръка на папата бе средството за освобождаване на църквата и поставяне началото на една нова и по-добра ера. Влиянието на този един човек, осмелил се да действа по собствено усмотрение относно религиозните въпроси, трябваше да окаже въздействие върху църквата и света не само по негово време, но за всички бъдещи поколения. Неговата твърдост и верност щяха да укрепят всички, които щяха да преминат през подобно преживяване, до края на времето. Това беше Божието дело. Защитата на Лутер пред международния конгрес във Вормс представляваше една от най-грандиозните сцени, отбелязвани някога в историята. Мощта и могъществото на Бога застанаха над съвета на хора, над мощната сила на Сатана.⁴

Къде се намираме сега?

Начинът, по който Сатана работи срещу Бог и Неговото слово, не се е променил; той е все още толкова настроен против Писанията, които са пътеводител за живот, както е бил в шестнадесетото столетие. В наши дни има голямо оттегляне от поддържане на техните доктрини и предписания, така че има голяма нужда от възвръщане към великия протестантски принцип—Библията и само Библията като мерило за вяра и дълг. Сатана работи все още чрез всяко средство, което успява да контролира, за да унищожава религиозната свобода. Силата на антихриста, която протестиращите в Спайърс отхвърлиха, се възвръща сега с намерение да се възстанови изгубеното си господство. Същото непоколебимо придържане към Божието слово, изявено в кризата при Реформацията, е единствената надежда за реформа и днес.⁵

Масите от хора отвърщат ушите си, за да не чуят истината и се обръщат към басни. Апостол Павел заяви: „Ще дойде време, когато няма да търпят здравото учение“ (2 Тимотей 4:3). Това време вече е дошло вече. Множествата не желаят

библейската истина, тъй като тя се намесва в желанията на греховното, обичащо греха сърце; така че Сатана осигурява заблудите, които те обичат.

Но Бог ще има един народ на земята, който ще поддържа Библията и само Библията като стандарт за всички доктрини и основата на всички реформи. Мненията на учени мъже, заключенията на науката, вярванията или решенията на църковни събори, които са толкова многобройни и несъгласуващи се помежду си, колкото са и църквите, които те представляват, гласът на мнозинството—никое от тези, нито всички заедно следва да се считат като доказателство за или против която и да е точка на религиозната вяра. Преди да възприемем някоя доктрина или предписание, ние следва да изискваме едно ясно и семпло „Така казва Господ“ в нейна подкрепа.

Сатана се опитва постоянно да насочи вниманието към човека, вместо към Бога. Той води хората да гледат към епископи, пастори, професори по теология като свои водители, вместо към изследване на Писанията, за да научат сами за себе си задължението си. Тогава, контролирайки умовете на тези ръководители, той може да повлияе на множествата така, както си иска.⁶

Изпитът за доктрина

Пророкът заявява една истина, чрез която да можем да изпитваме всяка доктрина. Той казва: „При закона и при свидетелството: ако не говорят според това слово, това е, защото в тях няма никаква светлина“ (Исаия 8:20). Макар че в света изобилства заблудата, няма оправдание за хората да си останат измамани. Истината е ясна и проста и когато се съпостави в контраст с заблудата, характерът ѝ може да бъде ясно различен. Всички хора, които са обект на Божиата благодат, могат да разберат какво се изисква от тях. Чрез вяра можем да съобразим живота си със стандарта за правда, защото

можем да приемем лично за себе си Христовата правда.⁷

Всички статии за вяра, всички доктрини и вяравания, независимо за колко свещени се считат, следва да се отхвърлят, ако противоречат на ясните изявления на Божието слово. Ако Библията поддържа доктрината, която сме държали в миналото, ние имаме оправдание да я задържим; понеже Божието слово осигурява основата на нашата вяра.

Светите писания следва да се изучават със смирено сърце и искрена молитва, за да успеем да внесем истината, която виждаме ясно изявена, в своето практическо ежедневие. По този начин ще направим очевидно, че съгласуваме живота си с ученията на Божието слово. Исус ни представи две класи, които бяха благословени с разбиране на божествената истина. Едната класа не само чуваше поученията Му, но също така ги изпълняваше, докато другата ги чуваше, но не ги изпълняваше. . . .

Хората, които виждат доказателствата на истината, но въпреки това отказват да вървят в светлината ѝ, тъй като разбират, че това предполага да пожертват някои свои мнения, бизнес или временни предимства, които слагат настрана своите убеждения и отхвърлят простото и ясно „Така казва Господ“ и се

отвърщат от истината към басните, тълкувайки и прилагайки погрешно Писанията по такъв начин, че да направят да изглежда, че те поддържат заблудите им—такива хора попадат под „горко“-то, произнесено върху Хоразин и Витсаида. По времето на Христос именно тази класа хора са били визирани в думите Му, когато Той изрече: „Горко ти Хоразине! горко ти, Витсаидо! защото, ако бяха се извършили в Тир и Сидон великите дела, които се извършиха у вас, те отдавна биха се покаяли във вретинище и пепел. Но казвам ви, на Тир и Сидон наказанието ще бъде по-леко в съдния ден, отколкото на вас. И ти, Капернауме, до небесата ли ще се издигнеш? до ада ще слезеш! защото, ако бяха се извършили в Содом великите дела, които се извършиха в тебе, той би и до днес останал. Но казвам ви, че в същия ден наказанието на содомската земя ще бъде по-леко отколкото на тебе“ (Матей 11:21–24).⁸

Опитността трябва да се изпитва със Словото

Има мнозина, които твърдят, че са осветени Господу, но когато им се представи великият стандарт за правда, те изпадат в голямо възбуждение и проявяват дух, който доказва, че нямат представа какво означава да си осветен.

Те нямат Христовия ум; понеже хората, които са истински осветени, ще почитат и ще се покаяват на Божието слово, веднага щом им бъде открито и ще изразяват силното желание да узнаят каква е истината по всяка една доктринална точка. Приповдигнатите чувства не са доказателство за освещение. Твърдението: „Аз съм спасен, спасен съм“ не доказва, че душата е спасена или осветена. За мнозина, които са с приповдигнати чувства, се казва, че са осветени, а те нямат никакво интелигентно понятие какво предполага това; понеже не познават нито Писанията, нито Божиата сила. Те се ласкаят, че се съгласуват с Божиата воля, тъй като се чувстват щастливи; но когато бъдат подложени на изпитание, когато Божието слово им бъде представено, за да се види, дали оказва влиянието си върху тях, те запущват ушите си, за да не чуват истината и казват: „Аз съм осветен“, с което се слага край на спора. Те не желаят да имат нищо общо с изследване на Писанията, за да разберат що е истина, доказвайки, че ужасно се самозалъгват. Освещението означава далеч повече от едно щастливо приповдигане на чувствата. Възбудата не е освещение. Освещението представлява пълно съобразяване с волята на нашия Отец, Който е на небесата, а Божиата воля е изразена в Неговия свят закон. Спазването на всичките Божии заповеди — това е освещение. Освещението е да докажеш, че си послушно дете на Божието слово. Божието слово, а не мнения и идеи на хора, трябва да бъде наш пътеводител. Нека тези, които желаят да бъдат истински осветени, изследват Божието слово с търпение, с молитва и със смирено душевно покаяние. Нека помнят, че Исус се помоли: „Освети ги чрез истината: Твоето слово е истината“ (Йоан 17:17).

Християнството представлява просто един живот чрез всяко слово, което излиза от Божиите уста. Ние трябва да вярваме във, както и да живеем във Христа.

Имаме вяра в Бога, когато вярваме в Неговото слово; ние се доведряваме и покоряваме на Бога, когато пазим Неговите заповеди; и ние обичаме Бога, когато обичаме Неговия закон. Да вярваме на една лъжа, няма да доведе никого от нас в състояние на освещение. Дори и всички проповедници на света да ни кажат, че сме в безопасност, ако нарушаваме едно-единствено предписание от светия стандарт за правда, това не би намалило нашите задължения, нито би смекчило вината ни, ако отхвърлим едно просто и ясно „Да не [сториш]“ или „Да [сториш]“. Ние не следва да мислим, че понеже бащите ни са постъпвали така и са били щастливи, ние можем да следваме примера им и да бъдем приети, отдавайки същото служене и вършейки същите дела, които те са вършили. Ние сме получили повече светлина, отколкото те са имали в своето време; така че ако искаме да бъдем приети от Бога, трябва да сме точно толкова послушни в покоряване на светлината и ходене в нея, колкото са били те в приемане и покоряване на светлината, която Бог е бил дал на тях. Ние трябва да приемем и използваме светлината, която огрява нашия път, със същата вяроност, с която те са приемали и използвали светлината, която е огрявала пътя им през тяхното поколение. Ние ще бъдем съдени според светлината, която огрява храма на душата в наше време; и ако следваме светлината, ще бъдем свободни мъже и жени в Христос Исус.⁹

Призив за реформация

Ще дойде ден и той не е далече, когато ще трябва да даваме сметка за изгубените възможности, за часовете, изразходени за неправилни цели, както и за пренебрегнатите привилегии. Естеството и въздействието на целия ни минал живот е отражено в небесните книги. Ние не можем да променим цифрите, не можем да отменим миналото, нито да изтрием доклада за доброто или лошото, което сме

извършили. Ден след ден делата, извършени в тялото, изграждат доклада ни горе и в съда книгите ще разкрият линията на нашето лошо поведение, освен ако чрез искрено и сериозно покаяние, чрез пълно реформиране греховете ни са изличени чрез кръвта на умиловителната жертва. Ние ще бъдем съдени, всеки според делата, които е сторил. Нека всеки размисли за характера на делата си и се покае, и бъде преобразен от Христовата сила.

В тези опасни времена, когато в света е популярно да имаш само вид и форма на благочестие и когато е модерно да изповядваш, че си християнин, само малцина ще разпознаят живия път на отричането от себе си и носенето на кръста. „Бдете и молете се“ е заповедта на Този, Който понесе изкушението заради нас. Христос познава опасността за нас, понеже сам Той се сблъска с мощния ни враг. Той знае, че нашият враг преследва всички, които се борят да вършат правото. . . .

Измиването на дрехите на характера трябва да продължава непрекъснато ден след ден, така че в края да се намерим без петно или бръчка, или друго такова нещо, но безукорни пред Него. Това дело на очистване, както Той е чист, трябва да се предприеме лично от всеки. Ние трябва да изследваме подбудите си, делата си в светлината на светия закон на Бога. Трябва винаги да питаме: „Това ли е Господният път?“ . . . Божии ангели наблюдават, за да видят развитието на характера ни; те претеглят моралната стойност; и нека великият Божий ден разкрие факта, че ние не сме претеглени, само за да бъдем намерени за недостатъчни.“¹⁰

Ако църквата, която в момента е заквасена от собственото си отстъпление, не се покае и обърне, тя ще яде от плодовете на собствените си постъпки, докато се отвори и ужаси от себе си. Когато се противопостави на злото и избере доброто, когато потърси Бога с пълно смирение и достиг-

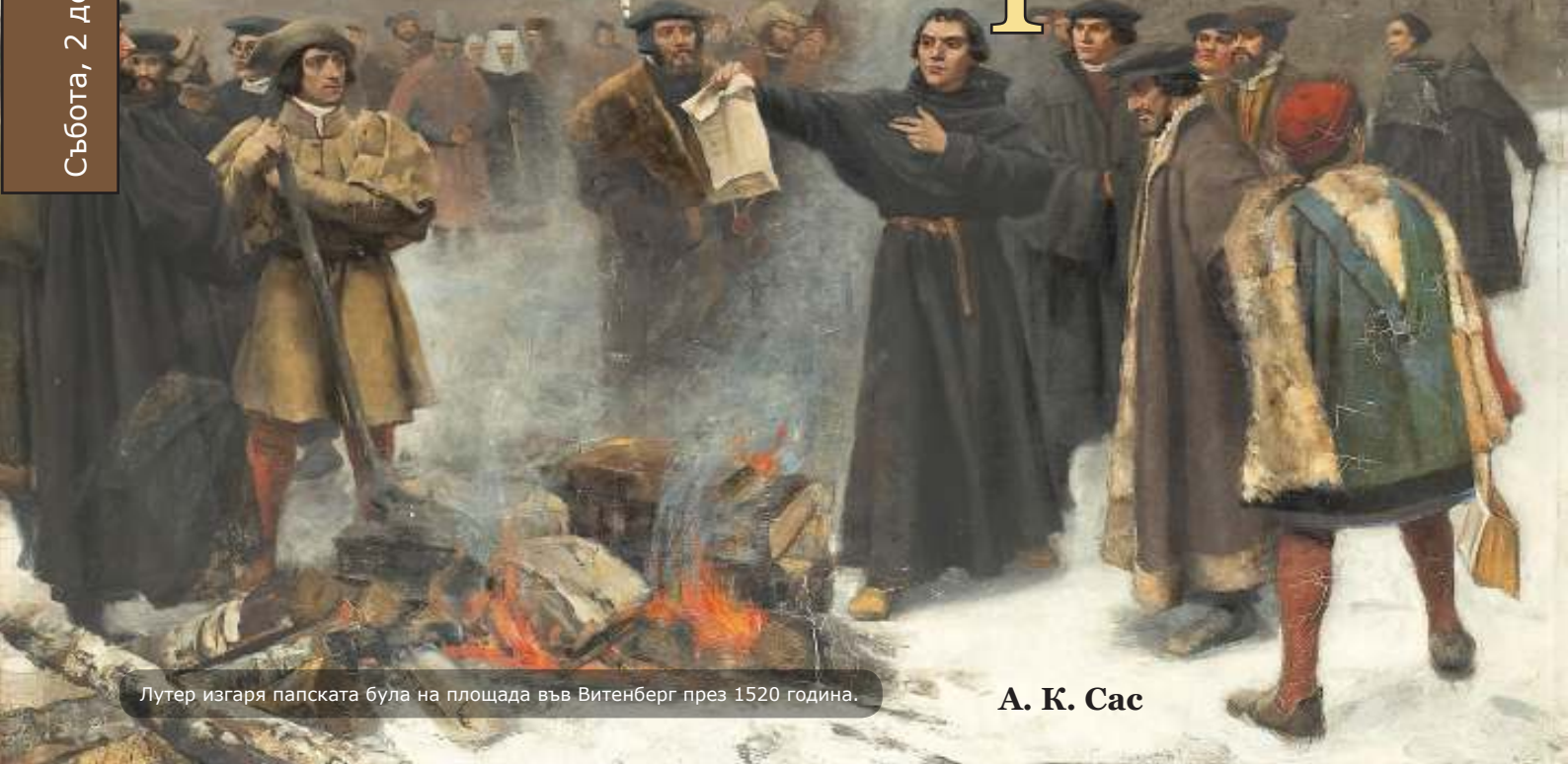
не високото си призвание в Христа, заставайки върху основата на вечната истина и чрез вяра се хване за постиженията, приготвени за нея, тя ще бъде изцелена. Тя ще се яви в простотата и чистотата, определени ѝ от Бога, ще се отдели от земните оплитателни мрежи, показвайки, че истината я е направила действително свободна. Тогава членовете ѝ наистина ще бъдат Божиите избрани, Неговите представители.

Настъпил е часът, когато трябва да се извърши истинска реформация. Когато тази реформация започне, духът на моление ще подвижи всеки вярващ и ще изгони от църквата духа на разделение и борба. Хората, които не са живели в християнско разбирателство, ще се сблизят един с друг. Един член, който работи в правилната насока, ще доведе и други членове да се присъединят към него в ходатайстване за откриването на Светия Дух. Няма да има объркване, тъй като всички ще бъдат в хармония с ума на Духа. Ще паднат бариерите, разделящи един вярващ от друг, и Божиите служители ще говорят едни и същи неща. Господ ще сътрудничи със Своите служители. Всички ще изричат с разбиране молитвата, на която Христос поучи служителите Си: „Да дойде царството Ти. Да бъде волята Ти, както на земята, така и на небето“ (Матей 6:10).¹¹

Библиография

1. Знамения на времето, 25 октомври, 1883.
2. Проповеди и беседи, том 1, стр. 22.
3. Знамения на времето, 19 февруари, 1894.
4. Пак там, 20 септември, 1883.
5. Великата борба, стр. 204, 205.
6. Пак там, стр. 594, 595.
7. Вяра и дела, стр. 97.
8. Ръвю енд Хералд, 25 март, 1902.
9. Пак там.
10. Знамения на времето, 25 май, 1891.
11. Свидетелства, том 8, стр. 250, 251.

Гласът във Витенберг

Лутер изгаря папската була на площада във Витенберг през 1520 година.

А. К. Сас

Истинските Божии свидетели

„Вие сте Мои свидетели, казва Господ, и служителят Ми, когото избрах, за да Ме познаете и да повярвате в Мене, и да разберете, че съм Аз, - че преди Мене не е имало Бог, и подир Мене няма да има.“ (Исаия 43:10).

Във всеки век от световната история Бог е имал верни посланици като свидетели, които да представят Неговия божествен характер. Те трябвало да прогласят истината, изразена в Неговото слово—Светите писания. Те издигали гласа си срещу преобладаващите изопачени схващания, приканвайки безбожните да се обърнат към Бога. Спасителният план трябвало да се представи на всички хора. Господ никога не е допускал истината да бъде изличена или напълно забравена. Дори в период на огромно невежество относно

Божията воля, Той е издигал верни посланици, за да покажат на хората спасителната вест. Така беше в Средновековието, когато истините на Божието слово бяха неизвестни за болшинството от хората, които наричаха себе си християни.

В шестнадесетото столетие в периода на Средновековието Бог избра верни свидетели, които да разпръснат наложената тъмнина и невежество. Един от забележителните свидетели бил Мартин Лутер.

„Сред тези, които бяха призовани да изведат църквата от тъмнината на папството в светлината на една по-чиста вяра, Мартин Лутер се нарежда на видно място. Ревностен, пламенен и посветен, който не знае страх, освен страха от Бога и който не признава никоя друга основа за религиозна вяра освен Светите писания, Лутер бе

човекът на своето време.“¹

Мартин Лутер е ръкоположен на църковна служба през 1508. През 1512 той отива да види Рим. Когато вижда града, разположен на седемте хълма, възкликва: „Свети Рим, поздравявам те!“ Но когато пристига там, разочарованието му било огромно.

„[Лутер] влязъл в града, посетил църквите, слушал чудни басни, разказвани от свещеници и монаси и изгълнил всички церемонии, каквито се изисквали. Навсякъде виждал сцени, които го изгълвали с удивление и ужас. Видял неправдата, съществуваща сред всички класи на духовенството. Чул непристойни шеги от устата на прелати и се ужасил от отвратителните им скверни деяния дори по време на месата. Смесвайки се с монасите и гражданите, срещал разпуснатост и разврат. На където и да се обърнел, вместо святост се

натъквал на осквернение.”²

„Папата бе обещал индулгенция на всички, които се изкачат на колене по „Пилатовата” стълба (стълбище) . . . Един ден [през 1512] изкачвайки се благоговейно по тези стълби, Лутер чул ненадейно един глас, подобен на гръм, да му казва: „Праведният чрез вяра ще живее” Римляни 1:17. Той скочил на крака и бързо излязъл от мястото, засрамен и ужасен. Този текст останал да звучи в душата му с пълна сила. От този момент той започнал да вижда по-ясно от всякога допреди самоизмамата да се доверява на човешки дела за спасение, както и необходимостта от постоянна вяра в заслугите на Христа.”³

Лутер като преподавател във Витенберг

След като се завръща от Рим, през 1512 Лутер получава от Витенбергския университет степен на доктор по богословие, като му се възлага длъжност на преподавател в университета. Тук той започва да поставя под въпрос някои от доктрините на Римо-католическата църква. Той променя разбиранията си за покаяние, правда, оправдание и спасение.

Докато се намира във Витенберг, „[Лутер] се отдал на изучаване на Писанията на оригиналните езици. Започнал да изнася лекции върху Библията; така книгите Псалми, евангелията и посланията започнали да се проявяват пред тълпи от слушатели, които го слушали с удоволствие. Щауниц, негов приятел и игумен, го насърчил да се качи на амвона и да проповядва Божието слово. Лутер се колебаел, чувствайки се недостоеен да говори пред хората вместо Христос. Едва след дълга борба бил склонен от умоляването на своите приятели. Дотогава бил станал силен в Писанията и Божията благодат почивала върху него. Красноречието му завладявало слушателите, яснотата

и силата, с които представял истината, убеждавала тяхното разбиране, а неговият плам докосвал сърцата им.”⁴

„Лутер виждал опасността от това да се издигат човешки теории пред Божието слово. Той отправил безстрашен удар към спекулативното безверие на схоластиците и се противопоставил на философията и теологията, която била оказвала толкова дълго контролиращо влияние върху хората. Той отричал такива учебни занятия не само като такива, които били без всякаква стойност, но и като зловредни, опитвайки се да отвърне ума на слушателите си от софистиката на философи и теолози към вечните истини, изложени от пророците и апостолите.

„Вестта, която носел, била скъпоценна за нетърпеливите тълпи, които се хващали като удавници за думите му. Никога допреди те не били чували подобни учения. Щастливата новина за любовта на един Спасител, уверението за прощение чрез Неговата примирителна кръв радвала сърцата им и ги вдъхновявала с безсмъртна надежда. Във Витенберг се запалила светлина, лъчите на която трябвало да достигнат до най-отдалечените кътчета на земята и която щяла да прерасне в ярка светлина до края на времето.”⁵

Доктрината за индулгенциите

Една от най-големите подемики, пред които се изправя Лутер, е доктрината за индулгенциите—чрез които църквата предлагала да смене наказанието и да предостави пълно опрощаване на минали грехове, настоящи грехове и дори грехове, които биха били извършени в бъдещето. През 1517 Лутер остава много оскърбен, когато вижда, че собствената му църква започва да представя индулгенции, които е купила в близкото градче от Йохан Тецел, един доминикански калутер. Тецел продавал документ, съдържащ

доктрината за индулгенциите, за да събира пари за сградата на Базиликата Свети Петър. Какво казва този документ? Четем в тази връзка следното:

„Когато Тецел влизал в някой град, пред него вървял вестител, който оповестявал: Благодатта на Бога и на светия отец е пред вратите ви. . . . Безсрамната незаконна търговия се установила в църквата и Тецел от амвона превъзнасял индулгенциите като най-скъпоценния дар на Бога. Той заявявал, че въз основа на неговите уверения за опрощаване, всички грехове, които купувачът би искал да извърши в последствие, щели му бъдат простени, без дори да се налагало някакво покаяние. . . . Нещо повече, той уверявал слушателите си, че индулгенцията имала сила да спасява не само живите, но и умрелите; че в мига, в който се чуел звънът от парите, паднали в ковчежето му, душата, в чиято полза било платено, щяла да бъде спасена от чистилицето и щяла се отправи към небето.”⁶

„След като Тецел продължавал с незаконната си търговия и със своите нечестиви претенции, Лутер решил да предприеме по-ефективен протест срещу тези безобразни злоупотреби. Скоро му се представил случай. Крепостната църква във Витенберг притежавала много реликви, които се излагали пред хората в определени свети дни, при което се предоставяло пълно опрощаване на греховете на всички, посетили църквата по това време и които са се изповядали. На тези дни съответно хората прииждали на това място. Наближавал един измежду най-важните от тези случаи, празникът на Все светии [1 ноември, 1517]. На предходния ден Лутер, присъединявайки се към тълпите, запътили се към църквата, поставил на вратата ѝ лист хартия с изложение на деветдесет и пет точки като твърдение срещу доктрината за индулгенциите. Той заявил готовността си да защити тези тезиси на следващия ден в университета пред всеки, който счи-

тал за уместно да ги оспори.”⁷

Тук ще възпроизведем няколко точки, взети от 95-те тезиси на Лутер:

“6. Папата не може да опрощава никаква вина, освен като заявява и показва, тя е била опростена от Бога, при което той изявява съгласието си с Божието опрощение. . . .

“7. Бог не опрощава вината на човек, когото Той не смирява своевременно във всяко отношение и поставя в подчинение на Своя викарий, свещеника.

“8. Каноните за разкаяние се налагат в сила единствено за живите и според същите нищо не следва да се налага в сила за мъртвите. . . .

“10. Невежи и нечестиви са деянията на тези свещеници, които в случая с мъртвите оставят каноните за покаяние за чистилицето. . . .

“21. Следователно в заблуда са изпаднали такива проповедници на индулгенциите, които казват, че чрез папските индулгенции човек бива освободен от всяко покаяние и е спасен. . . .

“32. Те ще понесат вечно осъждение, заедно със своите учители, които за себе си вярват, че спасението им е сигурно, понеже имат писма на опрощение.

“33. Хората трябва да бъдат и да се пазят от тези, които казват, че опрощението на папата представлява неопенимимият Божий дар, чрез който човекът бива примирен с Него. . . .

“36. Всеки истински каещ се християнин има право на пълно освобождаване от наказание и вина, дори без писма на опрощение. . . .

“52. Уверението за спасение чрез писма на опрощение е напразно, даже и пълномощникът, та било то и дори самият папа, да заложат душата си за това. . . .

“76. Ние, напротив, казваме, че папското опрощение не може да отмени и най-малките от най-дребните грехове, що се отнасят до вината му. . . .

“79. Да се говори, че кръстът, обрисован с гербовете на папското оръжие и установен [от проповедниците на индулгенциите] е

равностоеен по стойност на Христовия кръст, е богохулство.

“80. На епископите, помощниците на свещениците и теолозите, които допускат такова говорене да се разпространява сред хората, ще им бъде търсена сметка за това. . . .

“86. И отново: – ‘Защо папата, чието богатство днес надминава богатствата и най-богатите, не изгради тази едничка църква на Св. Петър със собствените си пари, вместо с парите на бедните вярващи?’ . . .

“92. Тогава, нека се престане с всички тези пророци, които казват на Христовите люде: „Мир, мир“, а няма мир!”⁸

Разгласяване на още истини

Освен че написва тези 95 тезиси и твърдения, Мартин Лутер участва също в издаването на материали за оправданието, прощението на греховете чрез Исус Христос, както и други съществени аспекти на евангелието. Тези тезиси, а също неговите публикации упражняват мощно влияние върху хората. Четем за това следното: „Неговите изявления станали предмет на всеобщо внимание. Те били повсеместно прочитани и препроцитани, и преповтаряни. В университета, както и в града се създавало голямо възбуждение. Чрез тези тезиси се показало, че властта за предоставяне на опрощение за греха, както и за отмяна на наказанието за греха, никога не е била възлагана на папата, нито на когото и да е друг човек. Цялата схема представлявала един фарс—едно хитро изобретение за измъкване на пари чрез заиграване със суеверията на хората—един способ на Сатана да унищожи душите на тези, които се доверят на лъжливите му претенции. Също така станало ясно, че Христовото евангелие е най-ценното съкровище на църквата,

както и че Божията благодат, открита в него, се предоставя свободно на всички, които я търсят с покаяние и вяра.”⁹

Лутер пред международния конгрес

В резултат на думите му във Витенберг се дава ход на голямо дело на реформацията. Папата и прелатите се опитват да унищожат истините, представени от Лутер. Налага се да се изправи пред Съвета във Вормс, където е подложен на разпит, но той има готовност да представи отговорите:

„С ум, здраво фокусиран към Бога, Лутер се подготвил за предстоящата битка. Той обмислил плана на своя отговор, прочул пасажите в собствените си писания и извадил от Светите писания подходящи доказателства в подкрепа на твърденията си. След това, полагайки лявата си ръка върху Священата книга, отворена пред него, той вдигнал дясната си ръка към небето и серекъл „да остане верен на евангелието и да изповяда свободно вярата си, дори да се наложи да подпечатата свидетелството си с собствената си кръв.”

„Когато бил въведен отново в присъствието на международния конгрес, лицето му не изразявало никакъв страх, нито срам. Спокоен и с мир, при все това грандиозно смел и благороден, той застанал като Божий свидетел сред великите на земята. Офицерът на императора го запитал, дали желае да оттегли назад ученията си. Лутер дал отговора си със смекчен и смирен тон, лишен от силни емоции. Поведението му било стеснително и почтително; при все това той изявил увереност и радост, които изненадали събранието.”¹⁰

Когато бива заставен да даде кратък и ясен отговор на въпроса, дали би оттеглил ученията си, отговорът му гласи:

„Не бих могъл да подчиня вярата си нито на папата, нито на съветите, тъй като е ясно като бял ден, че те са грешали не веднъж и са изпадали в противоре-

чие помежду си. Ето защо, ако не се уверя от свидетелството на Писанието или от най-ясни аргументи, ако не бъда убеден чрез пасажите, които цитирах, и ако те не обвържат съвестта ми с отговорност към Божието слово, то аз не мога, нито желая да оттегля назад, тъй като не е безопасно за един християнин да говори противно на съвестта си. Това е моята позиция и аз не мога да възприема друга; нека Бог ми е на помощ. Амин.”¹¹

Протестиращите

Мартин Лутер не бе единствен в осъждане на доктрината за индулгенциите и в защита на истината. Немските принцове и много протестиращи се присъединяват към него срещу доктрината за индулгенциите. Те дават публично свидетелството си за истината, представена от Лутер, при което свидетелството им достига до други земи и времена.

„Ето защо пред международния конгрес се изготвя и представя една тържествена декларация:

„Ние протестираме пред тук присъстващите, пред Бога, нашия единствен Създател, Пазител, Изкупител и Спасител, Който един ден ще бъде нашият Съдия, както и пред всички хора и творения, че както за себе си, така и за целия народ ние не се съгласяваме да се придържаме по никакъв начин към предложения указ, в никое отношение, което е противно на Бога, на Неговото свято слово, на правата ни съвест, на спасението на нашите души.”¹²

„Едно от най-благородните свидетелства, произнасяно някога за Реформацията, бил Протестът, направен от немските принцове-християни пред международния конгрес в Шпайер през 1529. Куражът, вярата и твърдостта на тези Божии мъже спечелили свобода на мисълта и съвестта за идните векове. По техния Протест реформираната църква се наименова като протестантска; принципите на този Протест съставляват самата същ-

ност на протестантизма.”¹³

Обетът, даден от тези протестантиращи, гласи:

„Ние сме твърдо решени, с Божията благодат, да поддържаме чистото и изключително проповядване единствено на Неговото слово, както е изложено в библейските книги на Стария и Новия завет, без да добавяме нищо към него, което би могло да бъде в противоречие с него. Това слово е единствената истина; то е сигурното мерило за всяка доктрина и за всеки живот и то никога не може да ни изневери или излъже. Този, който гради върху тази основа, ще устои срещу всичките сили на ада, докато всички човешки суети, поставени срещу него, ще паднат пред лицето на Бога.”¹⁴

Напредване в реформацията

Днес протестантизмът не е същия, както беше в шестнадесетото столетие. Повечето от протестантските църкви се отвърнаха от библейските истини. Много от тях отхвърлят валидността на Стария Завет, особено десетте заповеди, като вместо това заявяват, че този морален закон е бил даден само за евреите. Те нито се покоряват на Божието слово като единствения източник на истината. Те приеха и се съобразяват с традиции и новости, въведени от християнската църква, които тя възприе от езичеството. Духовният Вавалон, майката на объркването, напои всички свои дъщери с виното на заблудата. Двете основни доктрини, които изгъкват като причина за объркване, са учението за святостта на неделния ден и безсмъртието на душата.

Макар Мартин Лутер да не е разбирал пълната библейска истина—тъй като той все още вярвал в някои традиции (като например съществуването на чистилицето, както става ясно от неговите 95 тезиси)—той е имал правилно разбиране, че прощението на греховете идва единствено чрез Исус Христос, което Господ предлага на всич-

ки, които Го приемат за свой личен Спасител.

Гласът, говорел във Витенберг, който защити делото на Реформацията, би трябвало да продължава да звучи до самия край на времето. Това става ясно от следните думи на Духа на пророчеството:

„Реформацията не приключи с Лутер, както мнозина предполагат. Тя трябва да бъде продължена до края на историята на този свят. Лутер е имал да извърши едно голямо дело, в това да отразява към другите светлината, която Бог е позволил да огрее над него; но той не е получил цялата светлина, която трябваше да се даде на света. От онова време до настоящото от Писанията постоянно е изгрявала нова светлина, разкривайки непрестанно нови истини.”¹⁵

Трябва да сме много благодарни на Бога за осветляващите истини, които се откриват непрестанно по пътя ни. Днес ние имаме истини, които не са били известни в миналото. Заедно, тези доктрини съставляват настоящата истина за нашето време. Нека бъдем верни спрямо тази част от истината, която е вече известна за нас, и Господ ще добавя повече светлина, докато бъдем усъвършенствани в послушание на истината.

„Но пътят на праведните е като виделото на разсъмване, което се развиделява, докато стане съвършен ден” (Притчи 4:18).

Библиография

1. Великата борба, стр. 120.
2. Пак там, стр. 125.
3. Пак там
4. Пак там, стр. 124.
5. Пак там, стр. 126.
6. Пак там, стр. 127, 128.
7. Пак там, стр. 129, 130.
8. Теологическа семинария Конкордия (95-те тезиси).
9. Великата борба, стр. 130.
10. Пак там, стр. 157, 158.
11. Пак там, стр. 160.
12. Пак там, стр. 202, 203.
13. Пак там, стр. 197.
14. Пак там, стр. 203.
15. Пак там, стр. 148, 149.

Sola Gratia ЕДИНСТВЕНО ПО БЛАГОДАТ

Компиляция от Библията и Духа на пророчеството
с коментар от редакторския екип на
„Вестител на Реформацията”

Във време на щастливи периоди

В опитността на повечето хора има периоди, когато преживяват щастие и когато преживяват тъга. Щастливите периоди са обикновено времето, когато се радваме на успех при плодовете от труда си—защото „всеки човек да яде и да пие и да се наслаждава от доброто на всичкия си труд, това е дар от Бога” (Еклисиаст 3:13). Обикновено Господ прави за нас да се радваме на резултатите от тежкия си труд достатъчно често, така че повечето от нас биха се съгласили, че този тежък труд си струва. И тогава ние се чувстваме щастливи.

В такова време сме склонни да се чувстваме уверени. Научили сме определени неща,

които не са ни били известни допреди. Постигахме цели, които допреди са били само една мечта. Чувстваме се силни и бъдещето изглежда светло.

Но в тези периоди винаги съществува един потенциален проблем. Точно когато се чувстваме по-уверени, сме склонни също така да забравяме нещо съществено: „Така казва Господ: мъдрият да не се хвали с мъдростта си, силният да не се хвали със силата си, и богатият да не се хвали с богатството си; но който се хвали нека се хвали с това, че разбира и познава Мене, че съм Господ, Който извършвам милост, правосъдие и правда на земята; понеже в това благоволя, казва Господ” (Еремия 9:23, 24). (Виж също

Второзаконие 8:11–18.)

Във време на нерадостни периоди

В щастливите периоди е лесно да забравим, че Бог е Този, Който заслужава славата. Но в тежките периоди, когато объркване и смущение хвърлят сянка над пътя ни, по-лесно претърсваме сърцето си и си спомняме нещо.

Какво е то? Нашата невероятна нужда от Неговата благодат.

Какво е благодат? Това е Божи-ята благосклонност, която ние не заслужаваме. Ние наистина нямаме никакво право на Неговата благосклонност, тъй като сме пропипти от грях.

„Тогава що следва? Имаме ли ние някакво предимство над езичниците? Никак; защото вече обвинихме юдеи и гърци, че те всички са под грях. Как-

то е писано: „Няма праведен ни един; няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно се развратиха; няма кой да прави добро, няма ни един“ (Римляни 3:9–12).

Благодат за Мартин Лутер

През тази молитвена седмица честваме 500 години от великата Реформация, разпространена от Мартин Лутер. Нека видим какво осъзна този благороден реформатор за чудната Божия благодат към падналите грешници—както и за нашата сериозна нужда от Него:

„Лутер . . . встъпил смело в делото си на пионер на истината. От амвона гласът му звучал като тържествено и сериозно предупреждение. Той изложил пред хората оскърбителния характер на греха, като ги учел, че е не възможно за човек със собствени дела да намали вината поради греха, нито да избегне наказанието заради него. Нищо друго, освен покаяние пред Бога и вяра в Христа, не може да спаси грешника. Христовата благодат не може да се купи; тя е безплатен дар. Той съветвал хората да не си купуват индулгенции, а да погледнат с вяра към един разпнат Изкупител. Той разказвал собствената си болезнена опитност, когато се опитвал напразно чрез самоунижение и ритуали на разкаяние да си осигури спасението, уверявайки слушателите си, че като отместят погледа от себе си и повярват в Христос, ще намерят мир и радост.”¹

Исус Христос бе реален Спасител за Мартин Лутер—и един Приятел, какъвто е невъзможно да се намери сред простосмъртните.

„Силата, която разтърси света по време на великата Реформацията, произлизаше от тайното място на молитва. Там, със свято хладнокръвие, Господните слуги

поставят нозете си върху канарата на Неговите обещания. По време на сблъсъка в Аугсбург Лутер „не оставял нито ден да мине, без да посвети три часа всеки ден на молитва, при това тези часове той избирал измежду най-ефективните за учене.” В уединението на своята стая се чувало как изливал душата си пред Бога с думи ‘пълни с възхищение, боязън и надежда, също както когато човек разговаря с приятел.’ ‘Знам, че Ти си нашият Отец и нашият Бог,’ казвал той, ‘и че Ти ще разпръснеш гонителите на Твоите деца; защото сам Ти си изложен на опасност заедно с нас. Целият този проблем е Твой и ние сме стигнали дотук, единствено защото сме били подбудени от Тебе. Тогава, о, Татко, защити ни!’

„На Меланхтон, който бил съкрушен под товара на страха и притеснението, той написал: ‘Благодат и мир в Христа—в Христа, казвам, а не в света. Амин. Аз ненавиждам с твърде голяма ненавист тази прекомерна угриженост, която те е погълнала. Ако делото не е редно, оттегли се от него; ако делото е правдиво, защо да даваме погрешно впечатление за обещанията на Този, Който ни заповядва да спим без страх? . . . Христос няма да се покаже недостатъчен в делото на правдата и истината. Той живее, Той царува; тогава какъв страх бихме могли да имаме?’

„Бог наистина слуша виковете на Своите служители. Той даде на князе и проповедници благодат и смелост да поддържат истината срещу „властите на тъмнината в този свят.”²

Библейското откровение, дадено на Лутер за удивителното качество на Бога – благодатта, бе един освежаващ контраст спрямо подтискащите човешки учения, преобладаващи през мрачното Средновековие.

„Господ видя нашето паднало

състояние; Той видя нашата нужда от благодат и понеже обичаше душите ни, Той ни даде благодат и мир. Благодат означава благосклонност към този, който не я заслужава, към този, който е загубен. Вместо да ни изолира от Божията милост и любов, фактът, че сме грешници превръща изявата на Неговата любов към нас в положителна необходимост, за да може да бъдем спасени.”³

„Христос не ни обикна, понеже ние първо Го обикнахме, но ‘докато още бяхме грешници’ (Римляни 5:8), Той умря за нас. Той не се отнася към нас така, както заслужаваме. Макар греховете ни да са заслужили осъждане, Той не ни осъжда. Година след година Той понася нашата слабост и невежество, нашата неблагодарност и своеволие. И въпреки нашето блуждаене, въпреки нашето коравосърдечие и пренебрегването на Неговото свято слово, ръката Му е все още протегната.

„Благодатта е качество на Бога, което се проявява към човешки същества, които не я заслужават. Ние не сме я търсели, но тя бе изпратена да ни потърси. Бог се радва да ни обдари с благодатта Си, не защото я заслужаваме, но защото сме толкова безкрайно недостойни.. Единственият ни аргумент за Неговата милост е нашата огромна нужда.

„Господ Бог чрез Исус Христос държи протегната ръката Си по цял ден в покана към грешните и падналите. Той желае да приеме всички. Той приветства всички. Неговата слава е да опрости и най-големия грешник. Той желае да отнеме плена от силния, да освободи пленника, да изтръгне главията от огъня. Той желае да сваля златната верига на Своята милост до най-големите дълбини на човешкото окаянство и да издигне принизената душа, заражена от грях.

„Всяко човешко същество е обект на любящ интерес от Този,

Който даде живота Си, за да възвърне хората при Бога. Виновни и безпомощни души, склонни и уязвими на унищожение чрез хитростите и капаните на Сатана, са обект на Неговата грижа така, както пастир се грижи за овцете на стадото си.”⁴

Фарисейският синдром

„Двама души възлязоха в храма да се помолят, единият фарисей, а другият бирник. Фарисеят, като се изправи, молееше се в себе си така: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци, грабители, несправедни, прелюбодейци и особено не като тоя бирник. Поста дважд в седмицата, давам десетък от всичко що при-

добия. А бирникът като стоеше издамал, не щеше нито очите си да подигне към небето, но удряше се в гърди и казваше: Боже бъди милостив към мене грешника. Казвам ви, че този слезе у дома си оправдан, а не онзи; защото всеки, който възвишава себе си, ще се смири, а който смирява себе си, ще се възвиси” (Лука 18:10–14).

Подобно на религиозните фарисеи е много лесно да забравим, че сме спасени по благодат, особено ако сме били в истината от дълги години. Повечето от нас са добре запознати с думите на Исус „мнозина са звани, но малцина избрани” (Матей 20:16) и естествено бихме искали да при-

емем, че ще бъдем сред избраните. Но не винаги разглеждаме целия този библийски пасаж в неговия контекст. Един случай, при който Христос направи това изявление, бе в заключение на притчата, която намираме в Матей 20:1–16 във връзка с работниците, повикани (т.е. „звани”) да работят на лозето. На тези, отзовали се рано сутринта, бе обещан един пеняз—но и на всички други, призовани през останалата част на деня, дори на работниците от единадесетия час—бе обещано да получат това, което им се полага. Но когато всеки получил по един пеняз, тези, работили най-дълго и най-усилено, се почувстваха засегнати и възмутени спрямо тези, пристигнали в последната минута. Но Исус ги упрекна за това, че проявяват такова отношение!

И при нас ли нещата стоят по подобен начин? Научаваме известни точки от истината, пламенни сме за Господа, кръщаваме се, идваме на църква много години, развиваме характер, вършим добро, служим в църквата и култивираме много и най-различни приятелски връзки. И нямаме право на нищичко повече от новодошлия, който едва-що е приел вярата? Да имаме право на какво? Това е линията, следвана от мисълта на онези работници, които са дошли още в ранно утро. Но дали наистина заслужаваме по-добро отношение, отколкото това, което ни е било обещано? Не, в действителност ние заслужаваме смъртно наказание. Фактът е, че единствено чрез Божията благодат можем да бъдем спасени.

Когато Светият Дух слезе върху ни в по-голяма мярка, „ще обвини света в грех, за правда и за съд” (Йоан 16:8).

Светият Дух ни убеждава за грех. Ние ще започнем да се чувстваме виновни за неща, за които допреди сме смятали, че

са напълно редни.

Светият Дух убеждава за правда. Започвайки на дело да се отзоваваме на убеждението за грях, ще започнем да се проявяваме по-добре. Тогава Светият Дух ще ни насърчи, че сме се отправили в правилната посока.

Светият Дух убеждава за съд. Всичко, което мислим и правим, ще бъде предвид Съда на вседъщия Свят Наблюдател.

С присъствието на Светия Дух ние ще принасяме плодове пристойни за покаяние чрез вдъхновението и силата на Божията благодат, единственият начин, по който може да бъдем спасени за вечността” (Йоан 1:16).

Когато пожънем благословенията на благодатта

„В Своята божествена промисъл, чрез Своята с нищо незаслужена благосклонност Господ е разпоредил така, че добрите дела да бъдат възнаградени. Ние сме приети единствено чрез Христовата заслуга; а делата на милост, делата на любов, които извършваме, са плод на вярата; и те се превръщат в благословение за нас; тъй като хората следва да бъдат възнаградени според делата си. Именно благоуханието от Христовите заслуги прави нашите добри дела приемливи пред Бога и именно благодатта е, която ни прави способни да вършим делата, за които Той ни възнагражда. Нашите дела сами по себе си нямат никаква заслуга. След като сме извършили всичко, което е било възможно да извършим, ние следва да се считаме като безполезни слуги. Ние не заслужаваме благодарност от Бога. Ние сме извършили само това, което е съставлявало наше задължение, при това невъзможно е било нашите дела да се извършат със силата на собственото

ни грешно естество.

„Господ ни е заповядал да се приближаваме към Него, и Той ще се приближава към нас; и приближавайки се към Него, ние получаваме благодатта, чрез която вършим онези дела, които ще бъдат възнаградени от ръцете Му. Наградата, небесната слава, дарена на победителите, ще бъде пропорционална на степенята, до която са отразявали Христовия характер пред света.”⁵

Нашата сериозна нужда от благодат

„Никога нямаше да научим значението на тази дума „благодат”, ако не бяхме паднали. Бог обича безгрешните ангели, които Му служат и се покоряват на всичките Му заповеди; но Той не им дава благодат. Тези небесни същества не знаят нищо за благодатта; те никога не са имали нужда от нея; понеже никога не са съгрешавали. Благодатта е качество на Бога, проявявано към недостойни човешки същества. Ние не сме я търсели, но тя бе изпратена, за да бъдем потърсени. Бог се радва да излива тази благодат на всеки един, който гладува за нея. На всеки един Той представя условията на милостта, не защото сме достойни, а защото сме толкова крайно недостойни. Нашата нужда е квалификацията, която ни дава уверението, че ще получим този дар.

„Но Бог не използва благодатта Си, за да направи невалиден закона Си, нито като заместител за Своя закон. „Господ благоволи заради правдата Си да възвеличи закона и да го направи почитаем” (Исаия 42:21). Неговият закон е истина. . . .

„Божията благодат и законът на Неговото царство са в пълна хармония; те вървят ръка за ръка. Неговата благодат прави възможно за нас да се приближаваме към Него чрез вяра. Като

я приемем и ѝ позволяваме да работи в живота ни, ние свидетелстваме за валидността на закона; ние възвеличаваме закона и го правим почитаем, изпълнявайки неговите живи принципи чрез силата на Христовата благодат; и отдавайки чисто и сърдечно послушание спрямо Божия закон, ние засвидетелстваме за силата на изкуплението пред небесната вселена, както и пред един отстъпил свят, който прави невалиден Божия закон.

„Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме сторили, но по Своята милост чрез окъпването, сиреч, новорождението и обновяването на Светия Дух, когото изля изобилно върху нас чрез Исуса Христа, нашия Спасител” (Тит 3:5, 6). Нека никога не се опитва да понесе сам греховете си, защото за тях е било направено умилоствие чрез великия Носител на греха. Единородният Божий Син доброволно изпълни изискванията на престъпления закон на Бога. Той бе поразен от Бога и наскърбен заради нас. Едно с Отец, Той бе напълно способен да понесе наказанието за нашето непослушание. Свързвайки Своята божественост с нашето човешко естество, Христос въздигна човешкото семейство. Неговото божествено естество се залавя за престола на Безкрайния в полза на човека. Като наш заместник, Той понесе върху Си нашите грехове, а сега ходатайства за нас пред Отца. . . .

„Не е възможно да спасим сами себе си. Единствено чрез ефикасността на Христовата кръв може да бъдем спасени. Той умря на голготския кръст заради нас, така че ние може да бъдем свършени в Него; тъй като Неговата жертва е достатъчна във всяко отношение.”⁶

Нова перспектива

„Истинското щастие следва да се намери не в отдаване

и задоволяване на себе си, но в това да се учим от Христос, да вземаме Неговото иго и да носим Неговото бреме (товар). Тези, които се доверяват на собствената си мъдрост и следват собствените си пътища, вървят, оплаквайки се на всяка крачка, тъй като товарът, който им възлага егоизмът, е толкова тежък и бремето е такава горчилка. Егоизмът не може да съществува в сърце, където обитава Христос; ако се подхранва, той ще изтласка всичко останало. Той ще кара хората да следват наклонността вместо дълга, да превръщат себе си в обект на мислите си и да задоволяват и удовлетворяват себе си, вместо да се стремят да бъдат за благословение на другите. Техните нужди, техните удоволствия трябва да се надредят пред всичко останало. Във всичко това те илюстрират духа на Сатана. Чрез думите и делата си те представляват неговия характер вместо характера на Христа.

„Всичко това може да се промени, понеже Христовата благодат е достатъчна, стига да пожелаат да дойдат при Него. Ако пожелаат да оставят бремето, което сами са си възложили, ако се откажат от верността си към Сатана и поемат бремето, което им дава Исус, като оставят игото Му да ги обвърже към Него в доброволна служба, в сърцата им ще бликне радост и надежда.

„Исус обича тези, които е изкупил със Собствената Си кръв и копнее да ги види да имат мира, който единствено Той може да придаде. Той им запovedва да се научат от смирение и кротостта на Неговото сърце. Тези скъпоценни качества се срещат много рядко в днешни дни. . . .

„Ако сме станали Христови ученици, ще се учим от Него—всеки ден ще учим как да над-

виваме някоя неприятна черта на характера, всеки ден ще подражаваме на Неговия пример и ще се приближаваме малко повече до образаца.”⁷

Божията благодат за мен

„Трудно е да упражняваме жива вяра, когато сме в тъмнина и обезсърчение. Но именно това време повече от всяко друго е именно времето, когато ние би следвало да упражняваме вяра. „Но”, казва някой, „в подобни моменти не ми е до молене с вяра”. Е, нима тогава ще позволите на Сатана да спечели победата, само защото не ви се иска да му се противопоставите? Когато той види, че се намирате в най-голяма нужда от божествена помощ, той ще се постарае най-усърдно да ви отблъсне от Бога.”⁸

„Сатана ще дойде при теб с думите: ‘Ти си един грешник’; но не му позволявай да пълни ума ти с мисълта, че понеже си грешен, Бог те е отхвърлил. Кажу ми: Да, грешник съм и точно поради тази причина се нуждая от Спасител. Нуждая се от прощение, а Христос казва, че ако дойда при Него, няма да погина. В писмото Му към мен чета: „Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда” (1 Йоан 1:9). Когато Сатана ти каже, че си загубен, отговори: Да; но Исус дойде да потърси и да спаси тези, които са изгубени Колкото е по-голям грехът ми, толкова е по-голяма нуждата ми от Спасител.

„В мига, в който се хванеш за Божиите обещания чрез вяра, казвайки, Аз съм изгубената овца, която Исус дойде да спаси, те завладява нов живот и ще получиш сила да противостоиш на изкушителя. Но вярата, с която ще се хванеш за обещанията, не идва от някакво чув-

ство. „Вярата идва от слушане, а слушането — от Божието слово” (Римляни 10:17). Не трябва да търсиш да стане някаква голяма промяна; не трябва да очакваш да почувстваш някаква чудесна емоция. Само Божият Дух може да направи трайно впечатление на ума.

„Христос копнее да види народа Си да се противопоставя на врага на душите; но единствено като отместим погледа от себе си към Исус, ние можем да постигнем това. Престанете да оплаквате безпомощното си състояние; понеже вашият Спасител е затрогнат от чувството за вашите немощи и днес ви казва: Не се обезсърчавай, но прехвърли товарите си върху Мен. Аз ще ги поема всичките и ще направя да стане това, което е добро за душата ти. Гледайки на Исуса, Автора и Завършителя на вярата ни, ще бъдем вдъхновени с надежда и ще видим спасението от Бога; понеже Той е способен да ни опази от падение. . . .

„Никога не е погивала някоя душа, която се е доверила на Исус. . . . Откликнете на призивите на Божията любов и кажете: Аз ще се доверя на Господа и ще бъда утешен; защото Той ме обикна. Ще хваля Господа, защото се отвърна гневът Му”.⁹ Амин!

Библиография

1. *Великата борба*, стр. 129.
2. *Пак там*, стр. 210.
3. *Избрани вести*, книга 1, стр. 347.
4. *По стъпките на Великия Лекар*, стр. 161, 162.
5. *Ръвю енд Хералд*, 29 януари, 1895.
6. *Пак там*, 15 септември, 1896.
7. *Знамения на времето*, 19 август, 1886.
8. *Исторически скици за чуждестранните мисии на адвентистите от седмия ден*, стр. 132.
9. *Ръвю енд Хералд*, 15 септември, 1896.

Sola Fide ЕДИНСТВЕНО чрез вяра

Д. П. Силва

Крепостта във Витенберг, където Лутер закова
своите 95 тезиси.

В итенберг, Германия, 31 октомври, 1517. На този ден един августински свещеник, Мартин Лутер, заковава 95 тезиси на вратата на църквата—в предизвикателство към авторитета на папската система, която учела, че прощението на греха може да се купи с индулгенции (парични плащания към църковната институция). От посланието на Павел към римляните Лутер научава, че оправданието (примирияването с Бога според Римляни 5:1) идва единствено чрез вяра, а не чрез дела, или индулгенции. И така, с преоткриване на тази отдавна забравена истина се ражда великата Реформация от 16-то столетие. Изразът „праведният чрез вяра ще живее”(Римляни 1:17) оставя

силно въздействие върху ума на немския реформатор.

Назад по времето на Битие бе сътворен първият човек, чието физическо и духовно естество беше в пълна хармония с Бога. Апетитите и страстите на човека се намираха под контрола на Светия Дух и той намираше удоволствие в общуването с Бога, което не беше възпрепятствано, нито ограничено. Условието за вечен живот бе едно съвършено и непрестанно послушание на Божия свят закон—моралния Закон на десетте заповеди. Принципите на този закон бяха гравирани в сърцата на нашите първи родители.

Чрез своето непослушание спрямо Бога Адам стана грешник и наруши по този начин връзката си със своя Създател. Цялото му съще-

ство стана покварено, след като се лиши доброволно от силата си да се покорява на Божия закон. По този начин той загуби всички благословения, които произлизаха от сладката хармония със своя Създател, на която се бе радвал допреди. Адам изгуби рая и бе осъден на вечна смърт. Но това не засегна единствено него и съпругата му—заедно с тях бе осъдено и цялото човечество като изгубено. „Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога” (Римляни 3:23). Цялата човешка раса стана подчинена на греха и на вечна смърт” (Римляни 6:23).

„Падението на човека изпълни с мъка цялото небе. Светът, който Бог създаде, бе помрачен от проклятието на греха и бе населен от

хора, обречени на нещастие и смърт.”¹

„След греха си Адам и Ева . . . дадох обет да се предадат на стриктно послушание на Бога в бъдеще. Но им бе казано, че самото им естество се е изродило от греха; те са намалили силата си да противостоят на злото и са отворили път за Сатана да печели свободен достъп до тях. В своята невинност се бяха поддали на изкушението; а сега, в състояние на съзнателна вина, те щяха да имат по-малко сила да поддържат верността си.”²

В началото човешкият род бе създаден по образа на Бога. След греха обаче възпроизводството на расата даде поколение по собствения си образ, а не по Божия. „Адам живя сто и тридесет години и роди син по свое подобие и по своя образ” (Битие 5:3). Когато Адам и Ева съгрешиха, те станаха грешници. Сега имаха едно греховно естество с греховни наклонности. По същия начин и техните наследници се раждаха с такова греховно естество и греховни наклонности.

Но в Своето всезнание и любов Бог осигури един вечен завет на благодат, чрез който човечеството можеше да бъде избавено от изгубеното си състояние. След моралното падение Господ задейства спасителния план. Той дойде да спаси човешката раса от окаяното ѝ положение. Но Той не промени необходимото условие за вечен живот—това все още бе едно вечно и непрестанно послушание на Неговия закон, въпреки че в своето паднало, изродено състояние расата не бе в състояние да пази този закон. Сега човешките същества бяха приятели на Сатана

и бяха поробени на неговата омагьосваща сила.

Бог каза, че „в деня”, в който първият човек престане да Му бъде послушен, той със сигурност ще умре. Защо Адам и Ева не умряха в самия ден, в който съгрешиха за първи път? Това беше така, защото пророческият Божий Агнец, заклан от създаването на света (Откровение 13:8), бе осигурен да изстрада наказанието за тяхната вина. В същия ден, когато първата двойка се възбунтуваха против Бога, като се поддадоха на изкушението на Сатана, самият Христос застана като Този, Който щеше да приеме наказанието за тяхното престъпление, като стане „грях” на тяхно място (Битие 3:21).

Павел обобщи принципите на евангелието със следните думи: „Който [Бог] за нас направи грях Онзи [Христос], Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него [Христос], правда на Бога” (2 Коринтяни 5:21).

По подобен начин „в посланието си към римляните Павел излага великите принципи на евангелието. . . . Великата истина за оправдание чрез вяра, както е изложена в това послание, е стояла през всички векове като мощен светлинен фар, който да ръководи каещия се грешник в пътя на живота. Светлината разпръсна тъмнината, която бе обгърнала ума на Лутер, разкривайки му силата на Христовата кръв да очисти от грях. Тя е напътствала хиляди натоварени от греха души към същия източник на прощение и мир. Всеки християнин има причина да благодари на Бог за посланието към църквата в Рим.”³

В Римляни, глава 1, Павел изобличава извратеността на

езичниците, които отхвърлят божествената светлина и са се извратили чрез поведение, което било в пълно противоречие на Божия закон. В глава 2 той доказва, че древната еврейска нация също се е извратила, макар да е имала божествените слова и да е познавала закона. В глава 3 той доказва, че цялото човечество е под божественото осъждение. След това той разяснил пътя, по който можем да станем праведни пред Бога.

Първо заявява, че нашето усилие да се покоряваме на Божия закон не може да ни оправдае пред Бога. „Защото ни една твар няма да се оправдае пред Него чрез дела, изисквани от закона, защото чрез закона става само познаването на греха” (Римляни 3:20). След това той разкрива единствения начин, по който можем да бъдем счетени и направени праведни—единствено чрез вяра в Христос, тъй щото „да се познае, че Бог е праведен и че оправдава този, който вярва в Исуса” (Римляни 3:26). Тъй като в Своето човешко естество Христос разви един съвършен характер и умря на кръста на Голгота вместо нас, Той може единствено чрез Своя живот, смърт и възкресение да вмениява съвършената Си правда на тези, които вярват в Него.

През Своя 33-годишен живот Христос поддържаше един неизменно праведен характер. Смъртта Му на кръста изведе до край правото Му да оправдава грешници, тъй като заплати цената за цялото човечество—да се приеме от всеки, който би желал да оцени и съхрани Неговия безплатен дар на благодат. Тогава Павел споделя своето вдъхновено заключение:

„И така, ние заключаваме, че човек се оправдава чрез вяра, без делата на закона” (Римляни 3:28).

В глава 4 апостолът представя как опитността на Авраам и Давид разкрива силата на вярата (вж. Римляни 4:2–8).

Авраам бе оправдан пред Бога чрез вяра (той повярва в Бога). За Давид Павел казва, че „Бог вменява правда независимо от дела” и „няма да вмени грях”. Защо? Това е така, понеже съвършената Христова правда се вменява на каещия се грешник, който вярва в Него. Когато вярваме в Христа, греховете ни биват вменени на Христос, а Неговата правда се вменява на нас. Нашите грехове се вписват в сметката на Христос, а Неговият съвършен живот се вписва вместо нашата опетнена сметка.

Минеаполис 1888— Оправдание чрез вяра сред адвентизма

„В голямата Си милост Господ изпрати една най-ценна вест към Своя народ чрез старейшините Уагонър и Джонс. Тази вест бе определена за по-забележителното представяне на един разпнат Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представи оправдание чрез вяра в Гаранта; тя покани хората да приемат Христовата правда, която се проявява в послушание на всичките Божии заповеди. Мнозина са изгубили Исус от погледа си. Те бяха в нужда, очите им да бъдат насочени към Неговата божествена личност, Неговите заслуги и Неговата неизменна любов към човешкото семейство. В ръцете Му е дадена всичката власт и сила, за да може да раздава богати

дарове на хората, придавайки безценния дар на Собствената Си правда на безпомощния човешки деятел. Това е вестта, която Бог заповяда да се даде на света. Това е третата ангелска вест, която следва да бъде прогласена с висок глас и да бъде придружена с изливането на Неговия Дух в голяма мярка.”⁴

Както виждаме по-горе, Елена Вайт считала вестта за оправдание чрез вяра като „една най-ценна вест”. Основната цел на тази вест е Христос да бъде издигнат кат единствената надежда за грешника. Приемането на Христовата правда чрез вяра прави вярващия способен да се покорява на всичките Божии заповеди.

На мнозина, които не видяха никаква връзка между оправдание чрез вяра и третата ангелска вест, тя заяви: „Някои души ми писаха, запитвайки, дали вестта за оправдание чрез вяра е третата ангелска вест и аз отговорих: ‘Тя действително е третата ангелска вест.’”⁵

Тя разяснява въпроси, свързани с вестта. Ето една много семпла и ясна дефиниция:

„Какво е оправдание чрез вяра? Това е Божието дело да сведе човешката слава в прахта и да извърши за човека това, което не е във властта и силата на човека да извърши сам за себе си”.⁶

„Когато чрез покаяние и вяра ние приемем Христос като наш Спасител, Господ ни прощава греховете и ни освобождава от наказанието, което законно се предвижда за престъпването на закона. Тогава грешникът застава пред Бога като един праведен човек; той бива приет с благосклонност от Небето и чрез Духа има общение с Отец и със Сина. Тогава остава още едно дело, което трябва да се извърши и то е от прогресивен характер. Душата следва да бъде осветена чрез истината. Това дело се извършва също чрез вяра. Понеже единствено чрез благодатта на Христос, която приемаме с вяра, е възможно за характера да бъде преобразен.”⁷

Удивително е, че чудесната вест, изнесена по време на Генералната конференция в Минеаполис, довела реално до криза, особено сред ръководителите, които присъст-

вали на събранието. Някои от тях, които приели с радост вестта, преживели повторно обръщане в живота си. Други рязко отхвърлили вестта. Сред тези, които я отхвърлили, бил Председателят на Генералната конференция, Секретарят, Председателят на Европейската дивизия и други видни ръководители. Елена Вайт скърбяла: „Съжалявам, че толкова много хора проявяват съмнение относно оправдание чрез вяра и че някои възприемат опозиция срещу светлината, която Бог е дал по тази тема. . . . Няма друго, освен Христовата благодат, което да е достатъчно, за да освободи нарушителя от робство. Чрез Неговата благодат тези, които са послушни на Божиите заповеди, биват освободени. Ако грешниците се покаят, прощението за тях се осигурява чрез заслугите на Христос.“⁸

Единствено чрез вяра

„Спасението е единствено чрез вяра в Исуса Христа.“⁹

„Когато каещият се грешник, съкрушен пред Бога, проумее Христовото умилоствение в своя полза и приеме това умилоствение като единствена надежда в този живот и в бъдещия, греховете му биват опростени. Това е оправдание чрез вяра.“¹⁰

„Има голяма нужда да се проповядва Христос като единствената надежда и спасение. Когато доктрината за оправдание чрез вяра бе представена на римското събрание [град в централната част на щата Ню Йорк], мнозина я приеха така, както жаден пътник приема водата. Мисълта, че ни се вменява Христовата правда не заради някаква заслуга от наша страна, но като един свободен дар

от Бога, им се видя като една скъпоценна мисъл.“¹¹

„Твърде големите и скъпоценни обещания, дадени ни в Светите Писания, бяха в значителна степен изгубени изпредвид, точно както бе замислил врагът на всяка правда. Той бе хвърлил тъмната си сянка между нас и нашия Бог, за да не можем да видим истинския характер на Бога. Господ бе прогласил Себе Си като „милостив и благодатен, дълготърпелив и изобилващ с благодат и истина“ (Изход 34:6).“¹²

Плодът на вестта

„Настоящата истина—оправдание чрез вяра—е една вест от Бога; тя носи божествения акредитив, понеже дава плод за святост.“¹³

„Оправдание чрез вяра в Христос ще се изяви в преобразяването на характера. Това е знакът пред света за истината на доктрините, които изповядваме. Ежедневното доказателство, че сме една жива църква, се вижда във факта, че проповядваме Словото. Едно живо свидетелство излиза пред света с християнски дела, които се съгласуват със словото на това свидетелство.“¹⁴

Да се избягват крайни идеи

„Никой не може да вярва със сърцето си за правда и да приеме оправдание чрез вяра, докато продължава да практикува тези неща, които Божието слово забранява, или докато пренебрегва някое познато задължение.“¹⁵

„Отляво и отдясно има опасности, от които трябва да се пазим. Ще има неопитни хора, новодошли във вярата, които имат нужда да бъдат укрепени и да видят един правилен пример пред себе си. Някои няма да при-

ложат, както би трябвало, доктрината за оправдание чрез вяра. Те ще я представят едностранчиво.

„Други ще се захванат за идеи, които не са били представени коректно, като изпуснат целта, пренебрегвайки напълно ролята на делата.

„И така, истинската вяра винаги действа от любов. Когато погледнеш към Голгота, тя не е определена да успокои душата ти с уверението, че не се налага да си извършиш дълга и да те приспи, но следва да създаде вяра в Исус, вяра, която ще действа, очистивайки душата от калта на егоизма. Когато се хванем за Христос с вяра, делото ни едва започва. Всеки човек има изродени и греховни навици, които трябва да се надвият с енергична борба. От всяка душа се изисква да води добрата битка на вярата. Ако човек е Христов последовател, за него е невъзможно умело да извърта сделките в своя полза, да бъде коравосърдечен, лишен от съчувствие. Невъзможно е да бъде рязък в говоренето си. Невъзможно е да бъде изпълнен със самочувствие и с чувството, че е важен. Невъзможно е да се налага, нито да използва резки думи и да съди или критикува.

„Трудът от любов извира от делото на вярата. Библейската религия означава постоянна работа. „Нека така да свети вашата виделина пред човеците, че да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата“ (Матей 5:16). Изработвайте спасението си със страх и трепет, понеже Бог е, Който работи във вас и да желаете, и да постъпвате според Неговото благоволение. Трябва да сме ревностни за добри дела,

да внимаваме да поддържаме добри дела. И Верният Свидетел казва: „Зная делата ти” (Откровение 2:2).

„Докато е вярно, че ангажираните прояви на активност от наша страна няма да ни осигурят сами по себе си спасение, вярно е също, че вярата, която ни обединява с Христос, ще подвижи душата към активност.”¹⁶

Божествената диагноза и лекарство

Вестта на Верния Свидетел към лаодикийците е спешно наложителна за това време. (Вж. Откровение 3:18–21.) Защо?

„Днес една голяма част от тези, които съставляват църковното ни събрание, са мъртви в престъпления и грехове. Те идват и си отиват подобно както вратата се завърта около пантите си. В продължение на години самодоволно слушат най-тържествените и подтикващи душата истини, но не ги прилагат на практика. Ето защо са все по-слабо чувствителни към скъпоценния характер на истината. Подвижващите свидетелства на изобличение и предупреждение не ги подтикват към покаяние. Най-сладките мелодии, произлизащи от Бога чрез човешки устни—оправдание чрез вяра и Христовата правда—не извикват от тях отговор на любов и благодарност. Макар небесният Търговец да разкрива пред тях най-богатите скъпоценни камъни на вярата и любовта, макар да ги приканва да си купят от Него „злато, пречистено в огън” и „бяла дреха”, за да се облекат, а също „колурий”, за да могат да виждат, те закоравяват сърцата си като стомана спрямо Него и не успяват

да разменят своята хладкост с любов и пламенна ревност. Докато правят изповед, те се отричат от силата на благочестието. Ако продължат в това състояние, Бог ще ги отхвърли. Те правят сами себе си негодни да бъдат членове на Неговото семейство.”¹⁷

Нашата вест към света—началото на високия вик

„След това видях друг ангел, който слизаше от небето, имайки голяма власт; и земята се просвети от неговата слава” (Откровение 18:1).

Във връзка с вестта, представена в Минеаполис през 1888, Елена Г. Вайт пише:

„Времето на изпита е точно над нас, тъй като високият вик на третия ангел вече започна с разкриването на правдата на Христос, носещия греха Изкупител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава изпълва цялата земя. . . .

„Ако желаете да устоите през времето на скръбта, трябва да познавате Христос и да приемете лично за себе си дара на Неговата правда, която Той придава на каещия се грешник.”¹⁸

„Оправдание чрез вяра и Христовата правда са темите, които трябва да се представят на един погиващ свят.”¹⁹

Заклучение

„И тъй, не напускайте дръзновението си, за което имате голяма награда. Защото ви е нужно търпение, та, като извършите Божията воля, да получите обещаното. „Защото още твърде малко време и ще дойде Тоя, Който има да дойде, и не ще се забави. А който е праведен пред Мене, ще живее чрез вяра; но ако се дръпне назад, няма да благо-

воли в него душата Ми“. Ние, обаче, не сме от ония, които се дърпат назад, та се погубват, а от тия, които вярват, та се спасява душата им.” (Евреи 10:35–39).

Библиография

1. Патриарси и пророци, стр. 63.
2. пак там, стр. 61.
3. Скици от живота на Павел, стр. 187, 188.
4. Свидетелства към проповедниците, стр. 91, 92.
5. Избрани вестни, книга 1, стр. 372 (1890).
6. Свидетелства към проповедниците, стр. 456.
7. Знамения на времето, 3 ноември, 1890.
8. Бюлетин на работниците, 9 септември, 1902.
9. Вера и дела, стр. 18.
10. Вярата, чрез която живея, стр. 116.
11. Избрани вестни, книга 1, стр. 360.
12. пак там, стр. 372.
13. пак там, стр. 359.
14. Адвентен библиейски коментар [Забележки на Е. Г. Вайт], том 6, стр. 1071.
15. Избрани вестни, книга 1, стр. 396.
16. Пак там, книга 2, стр. 20.
17. Свидетелства, том 6, стр. 426, 427.
18. Избрани вестни, книга 1, стр. 363.
19. Адвентен библиейски коментар [Забележки на Е. Г. Вайт], том 6, стр. 964.

Sola Scriptura

ЕДИНСТВЕНО според Писанието

Дж. Морено

„А Исус в отговор им рече [на садукееите], Заблуждавате се, като не знаете Писанията, нито Божията сила” (Матей 22:29).

„Без да признава друга основополагаща база за религиозната вяра, освен Светите писания, Лутер бе човекът на своето време; чрез Него Бог осъществи едно велико дело за реформиране на църквата и просветляване на света.”¹

В това четиво, чествайки 500 години от великата реформа на 16то столетие, ръководена от Лутер, ще се фокусираме върху принципа: „Единствено според Писанието”—който е една фундаментална концепция във великата Реформация.

Лутер е идентифициран със светите писания

Било година 1503, когато 20-годишният Лутер вижда Библия за първи път в живота си. След следващите 20 години Лутер не само вече владее прекрасно съдържанието на Библията, но също превежда Новия Завет от гръцки на немски, като започва

да превежда и Стария Завет.

„Докато един ден разглеждаше внимателно книгите в университетската библиотека, Лутер открил една Библия на латински език. Никога допреди не бе виждал такава книга. Та той дори не е предполагал, че съществува подобно нещо. Чувал бе части от евангелията и посланията в прочит пред народа на обществено богослужение и предполагал, че това представлявало цялата Библия. Сега за първи път виждал цялото Божие Слово. С чувство на страхопочитание, примесено с учудване, той прелиствал светите страници; с учестен пулс и усърдно биещо сърце четял за себе си думите на живота, спирайки се от време навреме с възклицианието: ‘О, да можеше Бог да ми даде такава книга лично за мене!’—История на Реформацията от шестнадесетото столетие, D’Aubigné кн. 2, гл. 2. Небесни ангели бяха от страната му и лъчи светлина от Божия престол разкриваха съкровищата на истината пред неговия разсъдък.”²

„След завръщането си от Рим Лутер завършил степен на док-

тор по богословие във Витенбергския университет. Сега вече можел да се отдаде както никога дотогава на Писанията, които обичал. Той дал тържествен обет през всичките дни на живота си внимателно да изучава и вярно да проповядва Божието Слово, а не думите и ученията на папите. Той не бил вече просто един монах или професор, но оторизиран вестител на Библията. Бил призован като пастир да храни Божието стадо, което гладувало и жадувало за истината. Той заявил твърдо, че християните не трябва да приемат други доктрини, освен тези, които почиват върху авторитета на Свещените писания. Тези думи удрят в самия фундамент на папското върховенство. Те съдържали жизненоважния принцип на Реформацията.”³

Поради вярата си в доктрините на Библията—а не вече поради поверията на папството, Лутер бива изключен и осъден като еретик. Бива призоваван да се яви не веднъж пред международния конгрес (националния съвет на германските щати, ръ-

ководен от император Чарлз V с цел да бъде убеден да изостави вярването си в Светите писания. В своето тържествено обръщение към международния конгрес във Вормс през 1521 Лутер отговаря:

„Тъй като ваша светлост и ваше величие изискват от мен да дам един ясен, семпъл и точен отговор, аз ще дам такъв и той е следният: Не бих могъл да подчиня вярата си нито на папата, нито на съветите, тъй като е ясно като бял ден, че те са грешали не веднъж и са изпадали в противоречие помежду си. Ето защо, ако не се уверя от свидетелството на Писанието или от най-ясни аргументи, ако не бъда убеден чрез пасажите, които цитирах, и ако те не обвържат съвестта ми с отговорност към Божието слово, то аз не мога, нито желая да оттегля назад, тъй като не е безопасно за един християнин да говори противно на съвестта си. Това е моята позиция и аз не мога да възприема друга; нека Бог ми е на помощ. Амин.“ — D'Aubigné, кн. 7, гл. 8.

„Ето как този праведен мъж стъпил върху здравия фундамент на Божието слово. Небесната светлина осветлявала лицето му. На всички били видни неговото величие и чистота на характера, неговия мир и сърдечна радост...“⁴

Именно по този начин основата на делото на морална и духовна реформа била положена в писаното Слово на Бога.

Истината на Свещените писания

Що се отнася до естеството и истинността на Светите писания ще разгледаме няколко съществени факта:

1. Тяхното божествено вдъхновение

„И това да знаете преди всичко, че никое пророчество в писанието не е частно на пророка обяснение на Божията воля, защото никога не е идвало пророчество от

човешка воля, но [светите] човещи са говорили от Бога; движими от Светия Дух“ (2 Петър 1:20, 21).

„Всичкото писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата; за да бъде Божият човек усъвършенствуван, съвършено приготвен за всяко добро дело“ (2 Тимотей 3:16, 17)

„Потърсете в свитъка Господен, та прочетете; никое от тях не ще липсва, нито ще бъде без свързаната с него част; защото казва Господ: Моите уста заповядаха това; и самият Негов Дух ги събра“ (Исая 34:16).

„В Своето Слово Бог е поверил на хората познанието, което е необходимо за спасение. Светите писания следва да се приемат като авторитетно, достоверно и непогрешимо откровение на Неговата воля.“⁵

2. Средство за общуване между Бог и човечеството

Святото писание е Божият глас, който говори на нас толкова сигурно, колкото ако го чувахме „на яве“. Тук намираме истинската история на света и особено произхода на човешката раса, без никаква сянка на съмнение. Тук е докладът за Исус Христос, нашия Спасител, както и за Неговите апостоли и ученици, както и за Неговата църква и учение.

Написана от 40 автора, вдъхновявани от Бога през период от 1,600 години, Библията е преведена и издадена повече от всяка друга книга в историята. Частти от нея са преведени на 2,400 различни езика, Новият Завет е преведен на 1,115 езика, а цялата Библия е преведена на 426 езика. (Днес учените признават съществуването на 6,900 езика по света, така че има какво още да се желае.)

3. Святото писание заслужава нашето доверие

„Твоето Слово е светилник на

нозете ми и виделина на пътеката ми“ (Псалм 119:105).

„Същността на Твоето Слово е истина и Твоите праведни съдби до една траят довека“ (Псалм 119:160). Писанието е божествено, поради което е невъзможно да се приравнява с традиции, а още по-малко с изявленията на папата. Писанието е едно отлично изявление на Божията воля и поучава в достатъчна пълнота всичко, което е необходимо на човек да знае, за да бъде спасен. В него е описан в пълни подробности начинът на поклонение, който Бог изисква от нас. Ето защо за никого не е правомерно, бил той проповедник или ръкоположено духовно лице, да преподава нещо, което се различава от това, на което ни учи Писанието. Апостол Павел предупредил вярващите в Галатия: „Но ако и самите ние или ангел от небето ви проповядва друго благовестие, освен това, което ви проповядвахме, нека бъде проклет“ (Галатяни 1:8). Господ дава стриктно запрещение да не се добавя, нито отнема каквото и да е от Божиято слово (Второзаконие 12:32 и Откровение 22:19). Очевидно е, че учението, което се съдържа в Писанието, е съвършено и пълно във всеки смисъл. Не трябва да вземаме под внимание писанията на хора, без оглед на това колко съвършени и свети може да са били, като равностойни на Светите писания. Не трябва да предполагаме, че обичаи, множества, антики, поредни времена и лица, съвети, укази или статуи биха могли въобще някога да имат същата стойност както истината на Бога, понеже Неговата вечна истина е над всичко друго.

4. Божиятот слово е върховно

Господ ни заповядва: „Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот; и те са, които свидетелстват за

Мене” (Йоан 5:39).

Божият народ трябва да признае човешкото управление като божествена институция, така че да учи на покорство пред властите като свещен дълг в допустимата му сфера. Въпреки това, когато неговите изисквания противоречат на Божиите изисквания, Божието Слово трябва да се признае в превес над всеки човешки закон. Едно „Така казва Господ” не може да се измести настрана или да се замести с „Така казва Църквата или Държавата”. Христовата корона трябва да се издигне над властта на земните сили.

Принципът, който трябва да защитим в това време, е същият, който бе защитаван от последователите на евангелието през великата Реформация. Когато принцовете се срещнаха при международния конгрес в Шпайер през 1529, изглеждаше така, сякаш надеждата за света беше на умиране. На това събрание бе представен указът на императора, който ограничаваше религиозната свобода и забраняваше разпространяването на реформираните доктрини. Щяха ли немските принцове да приемат този декрет?

Трябваше ли светлината на евангелието да се скрие от множествата, които се намираха все още в тъмнина? Подложени на дебати бяха въпроси от жизненоважно значение за света. Тези, които възприеха реформираната вяра, се срещнаха и решиха единодушно: „Отхвърляме указа. Относно въпросите по съвест не трябва да надделява силата на мнозинството.”

В този последен конфликт знамето на истината на религиозната свобода, издигнато така забележително от тези реформатори, е поверено на нас. Ние трябва да го приемем. Отговорността за този голям дар почива върху тези, които Бог е благословил

с познание на Неговото Слово. Трябва да приемем това Слово като върховен авторитет и да приемем вдъхновените истини, които намираме там. Можем да ги оценим, само ако ги потърсим чрез лично изучаване. И след като сме направили Божието Слово пътеводителя на своя живот, ще бъде отговорено на истината на молитвата на Христос за нас: „Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина” (Йоан 17:17). Нашето изповядване на вярата е признаването на истината в слово и на дело. Единствено тогава другите ще познаят, че вярваме в Библията.

Реформаторите, чийто протест ни даде името „Протестанти”, чувстваха, че Бог ги е призовал да представят евангелието на света, поради което бяха склонни и готови да пожертват притежания, свобода и дори живота за делото, което обичаха скъпо. Дали в този последен сблъсък от великата борба ние сме също толкова верни на нашето наследство, както реформаторите бяха на своето?

Дори пред лицето на гонение и смърт тези смели пионери разпространяваха навсякъде истината за онова време. Божие то слово бе занесено на хората; всички класи, скромни и издигнати, богати и бедни, просветени и невежи, го изучаваха нетърпеливо и тези, които приеха светлината, също станаха вестители. В онези дни истината често се занасяше по домовете на хората чрез печатната страница. Писалката на Лутер бе една сила и неговите писания, разпространявани надлъж и нашир, разтърсиха света. Същите инструменти са на наше разположение, със стотици пъти по-големи ресурси. Библиите и изданията на много езици, представящи истината за това време, се намират в непосредствен достъп и може бързо да се занесат на целия свят. Тряб-

ва да бъдем усърдни и старателни в изучаването на Библията, както и ревностни в разпространяването на светлината!

Християнството и реформата днес

„Реформацията не приключи, както мнозина смятат, с Лутер. Тя трябва да бъде продължена до края на историята на този свят. Лутер имаше да извърши едно велико дело в отразяване към други светлината, която Бог бе позволил да огрее над него; но той не получи цялата светлина, която трябваше да се даде на света. От онова време до днешното непрекъснато изгрива нова светлина над Писанията, при което постоянно се откриват все нови истини.

„Лутер и съработниците му извършили едно благородно дело за Бога; но като се има предвид, че са дошли от римокатолическата църква, при което самите те са вярвали и са се застъпвали за нейните доктрини, не е трябвало да се очаква, че са успели да видят всички тези заблуди. Тяхното дело е било да счупят окотовете на Рим и да дадат Библията на света; но е имало съществени истини, които не са успели да открият, както и сериозни заблуди, които не са изоставили. Повечето от тях продължили да съблюдават неделния ден наред с другите папски празници. Наистина, те не смятали, че този ден притежава божествен авторитет, но вярвали, че следва да се съблюдава като общоприет ден за поклонение. Измежду тях имало неколцина, които въпреки това почитали съботата от четвъртата заповед. Сред реформаторите на църквата трябва да се отдаде почетно място на тези, които застанали в защита на истината, която била масово игнорирана и пренебрегвана дори от протестантите—а именно, тези, които поддържали валидността на четвъртата заповед и задължението

за библейската събота. Когато Реформацията отнесла мрака, настанил се сред християнството, съботопазителите излезли на сцената в много страни.

„Тези, които получили големи благословения на Реформацията, не поели по пътя, по който тръгнал така благородно Лутер. От време на време се издигали неколцина верни, за да прогласят истината и да изобличат дълго подхранваната заблуда, но мнозинството подобно на евреите в Христови дни или папистите по времето на Лутер се задоволяваха с това да вярват, също както са вярвали и бащите им, и да живеят, както са живели те. Ето защо религията се изроди повторно във формализъм, като по този начин заблудите и суеверията, които щяха да бъдат отхвърлени, ако църквата беше продължила да върви в светлината на Божието слово, бяха задържани и поддържани. Така духът, вдъхновен от Реформацията, постепенно замря, докато нуждата от реформа в протестантските църкви стана толкова голяма, колкото е била по времето на римокатолическата църква в дните на Лутер. Наблюдавах се същото религиозно вцепенение и супор, същият респект към мнения на хора, същият светски дух, същата замяна на ученията на Божието слово с човешки теории. Гордост и екстравагантност се подхранваха под маската на религия. Църквата се поквари, съюзявайки се със света. Така бяха изродени великите принципи, за които Лутер и съработниците му направиха и страдаха толкова много.

„Когато Сатана видя, че не успя да съкруши църквата чрез гонение, той отново прибегна към същия план за компромис, който доведе до голямото отстъпление и създаването на църквата на Рим. Той склони християните да се съюзят не с езичници, но с онези, които чрез поклонението

си на бога на този свят доказаха, че са не в по-малка степен идолопоклонници.

„Сатана не можеше повече да задържи Библията от хората; тя бе поставена на такива места, че да бъде достъпна за всички. Но той накара хиляди да приемат неверни тълкувания и нездравии теории, без да изследват Писанията, за да научат истината за себе си. Той изопачи доктрините на Библията, при което традиции пуснаха дълбоки корени, чиято цел бе да съсият милиони хора. Църквата поддържаше и защитаваеше тези традиции, вместо да ги оспори в защита на вярата, веднъж предадена на светиите.”⁶

Божие Слово ще бъде победоносно

„Някога неверникът Волтер заявил надменно: ‘Дотегна ми да слушам да се повтаря, че дванадесет мъже установили християнската религия. Ще докажа, че е достатъчен един човек, за да я събори.’ След смъртта му се изредиха вече няколко поколения. Милиони се присъединиха във войната срещу Библията. Но християнството е толкова далеч от това да бъде унищожено, колкото става видно от факта, че където по времето на Волтер е имало сто копия на Божията книга, днес има десет хиляди, дори сто хиляди копия. Нека чуем какво казва един ранен реформатор относно християнската църква: „Библията е наковалня, изхабила много чукове”. Господ казва: „Нито едно оръжие, скроено против тебе, не ще успее; и ще победиш всеки език, който би се повдигнал против тебе в съд” (Исаия 54:17).

„Словото на нашия Бог ще устои до вечни векове”. „Всичките Му заповеди са непоколебими. Утвърдени са до вечни векове, като са направени във вярност и правота” (Исаия 40:8; Псалм 111:7, 8). Всичко, което се гради на човешки авторитет, ще бъде съборено; но това, което се основава върху кана-

рата на неизменимото Божие слово, ще устои завинаги.”⁷

„Всичко в днешно време е покварено и заразено с лъжа и измислица. Сега имаме нужда от солидна истина като фундамент, на който да стъпим. Мъже и жени са заспали. Младежите са омагьосани, упоени са с лъжливото. Те градят върху основа като сено, дърво и стърнище, които ще бъдат изпоядени от пламъците на последния ден. Умът ще има същия характер, както състава на храната, която го е подхранвала. Съществува само едно лекарство за човека, а именно да бъде добре запознат с Писанията. Няма начин да прекалим с изучаването на Библията. Христос каза: „Изследвайте Писанията”; но естественото сърце би изследвало какво ли не друго, само не и Писанията.”⁸

„Всички ние градим за вечността. Нека характерът носи отпечатъка на божественото, изявен в чисто и благородно изразяване, във вършене на правото. Тогава цялата небесна вселена ще види и ще каже, Добре си сторил, добри и верни слуги . . . Възможно е голямата грандиозна конструкция да се издига нагоре за това време и за вечността. Тази сградата трябва да устои на окончателната проверка. Сигурна ли е основата? Стъпва ли върху изпълнение на Божието слово? Божието слово предупреждава всеки един: Внимавайте как градите. Уверете се, че основата е положена върху стабилна канара.”⁹

Библиография

1. *Великата борба*, стр. 120.
2. *Пак там*, стр. 122.
3. *Пак там*, стр. 125, 126.
4. *Пак там*, стр. 160. [акцентът е добавен]
5. *Моят живот днес*, стр. 41.
6. *Историята на изкуплението*, стр. 353–355.
7. *Великата борба*, стр. 288.
8. *Ръкописи*, том 6, стр. 260.
9. *Пак там*, том 19, стр. 197.

Solus Christus

ЕДИНСТВЕНО чрез Христос

П. Д. Лаушевич

[в целия текст акцентът е добавен]

Нека разгледаме пътуването по пътя за Дамаск преди близо 2 000 години. Савел е човек, пълен с ревност, който се е отправил по следите на предполагаемите **бунтовници срещу единствената истинска религия**. Той е замислил да защити **тази вяра от тяхното влияние**. Той е толкова нетърпелив да сложи край на тази **нова религия**, че обмисля планове как да проведе безмилостната си програма. Когато фарисеят наближава своята дестинация, гонителят Савел се среща с Исус в Неговата слава и чува неочакван апел от Този, Когото той обвиняваше за всичките тези негативни емоции, излъчващи се от цялото му същество: „Савле, Савле, защо Ме гониш?” (Деяния 9:4). Какво представлява! Признавайки славата и безкрайното превъзходство на Говорителя, Савел запитва: „Кой си ти, Господи?” Отговорът е така поразителен, макар и толкова лаконичен: „Аз съм Исус, Когото ти гониш” (Деяния 9:5). Каква превратна опитност! Каква изненада само! Какво представлява на истинската вяра! Оказва се, че тези християни всъщност не са хората, намиращи се в бунт—в

действителност християнството е истинската религия!

Спасителният завет

„А той [Савел], треперещ и удивен, каза: Господи, какво искаш да сторя? И Господ му каза: Стани, влез в града и ще ти кажа какво трябва да правиш” (Деяния 9:6). В продължение на три дълги дни на усамотение, каквото само едно неочаквано и пълно ослепяване може да причини, Савел има възможността да оцени този Бог, на Когото се покланя, своите цели в живота, като вземе най-важното решение, което може да вземе едно човешко същество—акта на пълно и безрезервно предаване на Исус Христос като личен Господ и Спасител.

Защо на Савел са му били нужни три дни мрак? Защото е бил фарисей до мозъка на костите си. „Какъв, прочее, беше моят живот от младини, това всичките юдеи знаят, понеже прекарах отначало между народа си в Ерусалим. Защото ме познават от начало, (ако искаха да засвидетелстват), че според най-строгото учение на нашето вероизповедание живях като фарисей.” (Деяния 26:4, 5). Това му поведение намира отзвук във въпроса му: „каково

искаш от мен да направя?” Аз искам да бъда верен. Аз искам да отида в небето. Аз искам да се покорявам на Бога. Искам да се покорявам на всички правила на тази нова религия. Дай ми още правила, за да ме инструктираш относно начина, по който трябва да си върша работата. Дай ми още правила за начина, по който трябва да се храня. Дай ми още правила за начина, по който трябва да се обличам. Дай ми още правила и аз ще се покорявам на всичките и ще бъда обявен за най-стриктния последовател на Исус Христос. Звучи толкова подобно на това, което еврейският народ казаха, след като чува Божия закон при Синай. „После взе книгата на завета и я прочете, като слушаха люде; и те рекоха: **Всичко, каквото е казал Господ, ще вършим и ще бъдем послушни**” (Изход 24:7). След като се бяха убедили в истината, те изявиха своите наистина добри намерения. Но нашето плътско сърце няма никаква сила да ги реализира.

Този човек се нуждаеше от време, за да разбере наистина дълбочините на греховното естество, което контролира всеки член

на човешката раса. Трябваше да достигне до пълното осъзнаване, че „Горко ми, защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни и живея между люде с нечисти устни.” Трябваше да „види” едно ясно описание на най-доброто, което можем да предложим на един безгрешен Бог. Трябваше да види, че **„всичката ни правда е като омърсена дреха”** (Исая 6:5; 64:6). Трябваше да се види като един грешник, „когото Христос Исус дойде на света, за да спаси”, „от които главният съм аз” (1 Тимотей 1:15). Докато не разбра ясно и не прие този факт до дълбините на цялото си същество, той щеше да си остане все още един Савел, опитващ се да служи на Бога с постоянно проваляне и недоразумяване. Той ясно описва това старозаветно живеене на новите вярващи в Рим. „Защото знам, че в мене, сиреч, в плътта ми, не живее доброто; понеже желание за доброто имам, но не и сила да го върша. Защото не върша доброто, което желая; но злото, което не желая, него върша.” (Римляни 7:18, 19).

Веднъж, след като Савел осъзна дълбините на поквареното човешко естество, той успя накрая да приеме принципите на новозаветното отношение с Бога и да Му позволи да промени желанията на собственото му естество. „Защото ето завета, който ще направя с Израилевия дом след ония дни, казва Господ: Ще положа законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мои люде” (Евреи 8:10). Тъй като този закон е написан в сърцето ни, реалните принципи на този закон действително се променят от едно „Да не убиваш” или дори да не мразиш в едно „Аз не искам да убивам, нито да мразя”. От едно „Да не крадеш” в „Не искам да крада”. „Законът е израз на Божията мисъл; когато бъде приет в Христа, **той става**

нашата мисъл. Това ни издига над силата на естествените желания и наклонности, над изкушенията, подвеждащи в грях.”¹ Сега Савел се превръща в Павел и най-великият някога роден мисионер.

Променено естество на кръста

Какво е необходимо, за да се промени греховното, покварено естество, което сме наследили от своите родители и към което сме прибавяли с времето чрез собствените си лоши решения? Единствено слушането на десетте заповеди при планината Синай не успя да промени израилтяните. Да, то успя да ги спласи за кратко време, но не се извърши никаква постоянна промяна. Да държим закона пред очите си, завързан в кутийки, наречени филактерии, също не може да постигне това. „Понеже това, което бе невъзможно за закона, понеже бе отслабнал чрез плътта, Бог го извърши, като изпрати Сина Си в плът, подобна на греховната плът и в жертва за грях, като осъди греха в плътта” (Римляни 8:3). Признанието, оценяването и пълното приемане на Христос, и единствено и само на Христос, може да преобрази един грешник от какъвто и да е характер в светия, който не само да бъде годен за небето, но и за един живот на ползотворност и отдадена служба тук на тази неморална планета. „И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим” (Деяния 4:12). Без значение колко усилено се опитваме. Без значение колко много и колко твърдо насочени са решенията ни. Има Един-единствен начин за преобразяване—и това е съзнателният акт на пълно предаване на Исус Христос като наш личен Господ и Спасител.

А за какво говорим, когато казваме „Исус”? На Кого следва да

се предадем? Това не е някакво измислено наименование, което се намира сред теологичните разяснения. Нито е някаква красива картина, нарисувана от най-великите художници, която полага върху платното най-добрата репродукция на тяхното въображение. „А ние проповядваме Христос разпнат, за юдеите съблазн, а за езичниците глупост” (1 Коринтяни 1:23). Това е Исус, умиращ за моите грехове. Исус, умиращ на моето място. Това е същината на евангелието. Това е източникът на силата за смирения вярващ, която го поставя в такова положение, сякаш никога не е съгрешавал чрез семплото заявление на Бога. „Когато Бог постави за умиловитие чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори, за да **обяви правдата Си за опрощаване на греховете, извършени в миналото ни**, когато Бог дълготърпеше” (Римляни 3:25). Преобразяващата живота сила се намира в това заявление на небесния Бог. Когато Той обявява някого за праведен, **тази личност е праведна, просто защото Бог е казал, че е така** (вж. Евреи 6:18.)

Това е силата на евангелието. „Защото не се срамувам от благовестието Христово; понеже е Божия сила за спасение на всеки, който вярва, първо на юдеина, а после и на езичника” (Римляни 1:16). Когато говорим за силата дадена личност да се промени от своите греховни пътища, трябва в живота си да достигнем до точката, в която да виждаме не само патоса, но и красотата и силата на кръста. „А ние проповядваме разпнатия Христос. . . . но за самите призвани, и юдеи, и гърци, Христос Божия сила и Божия премъдрост” (1 Коринтяни 1:23, 24). Това е централната тема на нашата религия. „Независимо кой етап от темата представяте, издигнете Исус като центъра на

всяка надежда.”² Ако това ни убегне, означава, че сме изгубили цялата си религия.

В противовес на номиналното човешко мислене, това е реалното притегляне, което води грешника до Вечния Бог на вселената. Възможно е да опитваме всевъзможни начини да привличаме хора към вестта. Социалните събития са добра идея. Специалните младежки мероприятия са добра идея. Певческите групи и концерти са наистина атрактивни. Пророческите семинари показват историята на нациите преди изгнанието й и ни дават увереност в Библията като Божие слово. Но реалното привличане се намира в простата история за кръста на Голгота. „И когато бъда Аз издигнат от земята, ще привлече всички при Себе Си” (Йоан 12:32). Това е притегателната сила. Разпнатият и възкръснал Спасител се превръща във всичко за нас. „Защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа, и то Него разпнат” (1 Коринтяни 2:2). „Кръстът на Голгота призовава и привлича със сила, като ни предоставя причината, поради която следва да считаме Исус за първи, най-добър и последен във всичко.”³

Едно лично взаимоотношение с Бога

Но какво имаме предвид, когато казваме, че трябва да предадем сърцето си на Исус Христос като наш личен Господ и Спасител?

Този Божествен Спасител не е нищо по-малко от вечен живот. „В Него бе животът и животът бе светлина на човеците” (Йоан 1:4). Тук не става дума за смъртен, но за вечен живот. „И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот и че този живот е в Сина Му” (1 Йоан 5:11). Това е нещо, което притежава само Божеството. „Тук не се говори конкретно за физическия живот, но за вечния живот, живота, който е изключи-

телна собственост на Бога. Словото, което бе с Бога и което бе Бог, имаше този живот. Физическият живот е нещо, което е получил всеки един човек. Той не е нито вечен, нито безсмъртен; понеже Бог, Животодателят, си го взема обратно. Човек няма контрол върху живота си. Но животът на Христос не бе взет, нито даден от някого. Никой не може да вземе този живот от Него.”⁴

Познавайки Го като едно лично човешко същество, е свързващата връзка между падналото човечество и Божеството. Това е стълбата, която Яков видя, когато бягаше от сигурна смърт, причинена от собствените му зли деяния. Ето защо е от такава важност да познаваме Божеството чрез Исус Христос (Йоан 17:3.) Ако трябваше да се свържем директно с Божеството, това би означавало смърт, „защото нашият Бог е огън, който пояжда” (Евреи 12:29).

Именно човешкото естество на Христос е, което осъществява пряката връзка с човечеството. Поради тази причина „добре би било за нас да отделяме по един час на размисъл всеки ден, съзерцавайки живота на Христос. Трябва да го разглеждаме точка по точка и да оставим въображението си да възприеме всяка отделна сцена, особено заключителните сцени от живота Му на земята. Размишлявайки по този начин върху великата Му жертва за нас, доверието ни в Него ще стане по-постоянно, любовта ни ще се съживи и ще бъдем по-дълбоко проникнати с Неговия Дух. И ако в крайна сметка възнамеряваме да бъдем спасени, трябва да научим урока на търпението и унижението в подножието на кръста.”⁵

Една божествена истина

По какъв начин осъществяват взаимоотношение с Някого, Когото не виждате? Как можем да казваме Solus Christus (Един-

ствено чрез Христа), когато взаимоотношението ни с Него е с Един, Който е невидим?

Исус даде ясен отговор, точно преди да се раздели с учениците. В разговор, на който обсъждат раздялата, която щяха да изпитат, след като вече Го няма, Исус им казва по какъв начин да имат това лично взаимоотношение с Него. „Исус им казва: Аз съм пътят, и **истината**, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене” (Йоан 14:6). Исус е възплъщението на истината. Той е откровението на изкупителния план, което всеки един от нас трябва да прочете, за да има вечен живот—Словото на Бога. „В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог” (Йоан 1:1). Влизането на това Слово, както е изявено в истините или доктрините на Библията, донася свобода на душата. „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни” (Йоан 8:32). Именно изучаването на това Слово—или в реалност едно лично познание и приемане на Исуса Христа—е, което задейства вярата, въведена от Бога във всяко човешко същество, раждащо се на този свят. „И тъй, вярването е от слушане, а слушането — от Христовото слово” (Римляни 10:17).

Истинската доктрина, която идва в светлината на Исус като наш личен Спасител, е като дъжда за растенията, които зависят от него за живот. „Учението Ми ще капе като дъжд; думата Ми ще слезе като роса, като дъждец върху крехка трева и като порен дъжд върху трева” (Второзаконие 32:2). Отнемете дъжда и ще получите смърт и запустяване. Отнемете чистите доктрини от църквата и личния живот и ще последва духовна смърт и една жестока пустиня. Спасителното евангелие е аз да приема Библията като Исус, Който говори на мен, тъй като тя разкрива Исус

по един практичен и личен начин. „Внимавай на себе си и на доктрината; постоянствай в това, защото като правиш това, ще спасиш и себе си, и слушателите си” (1 Тимотей 4:16). Ето защо един добър проповедник ще съчетае познанието на Исус като личен и грижовен Спасител с ученията, както са разкрити в Писанията. „В това като съветваш братята, ще бъдеш добър служител Исус Христов, хранен с думите на вярата и доброто учение, което си следвал досега” (1 Тимотей 4:6).

Четем, че Исус е Словото на Бога. Следователно имаме нужда да четем Свещените писания, за да открием истинските учения на Христос, така че силата в словото да може да ни промени. „Всичкото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата, за да бъде божият човек усъвършенстван, съвършено приготвен за всяко добро дело” (2 Тимотей 3:16, 17). Единствено този вид промяна прави възможно за нас да прекараме вечността с един чист и свят Бог. „Защото е писано: Бъдете свети, понеже Аз съм свят” (1 Петър 1:16).

Нашите верни предци отдадоха живота си, за да поддържат яснотата на доктрините, които защитаваха, тъй като отхвърлянето на чистото учение би било равносилно на отхвърляне на техния Спасител. „Добре би било за църквата и за света, ако принципите, които подбуждаха към действие тези непоколебими души, бяха възродени в сърцата на изповядващите се за Божии люде. Съществува едно тревожно безразличие по отношение на доктрините, които са основните стълбове на християнската вяра. Все повече се налага мнението, че в крайна сметка те не са от жизненоважно значение. Това изопачаване укрепва ръцете на посредниците на Сатана, така

че лъжливи теории и фатални заблуди, в опозиция и изобличението на които верните в миналите векове излагаха на риск живота си, сега се третираат благосклонно от хиляди, които имат претенции, че са последователи на Христос.”⁷

Евангелието е „сила Божия за спасение.” Тъй като нашите верни предци се държаха за чистата доктрина, имаха силата да мисионират в един нечестив свят, макар привидно всичко да бе умело замислено срещу тях. „Ранните християни бяха наистина един особен народ. Безукорното им поведение и непоколебима вяра представляваха едно постоянно изобличение, обезпокояващо мира на грешника. Макар малцина на брой, без богатство, положение или почетни титли и звания, те бяха ужас за злосторниците навсякъде, където ставаха известни **техният характер и доктрини.**”⁸ Ето защо имаме нужда да бъдем непоклатими за истините, които Христос ни е разкрил чрез Своите пророци. „Възлюбени, като показвах всяко усърдие да ви пиша и да ви увещавам да се подвизавате за вярата, която веднъж завинаги бе предадена на светите” (Юда 1:3).

Едно вярно изобличение

Когато великият мисионер Павел разбра, че животът му приближава към своя край и гонителят се бе превърнал в гонен до смърт, той насочи вниманието си към тези, които щяха да продължат по пътя след него. Наставлението му отзвучава до края на времето: „Проповядвай словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай, с голямо дълготърпение и поучаване [букв. доктрина]. Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение; но, понеже ги събят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти, и, като отвърнат ушите

си от истината, ще се обърнат към басните” (2 Тимотей 4:2–4).

„Опасявайки се, че мекият и отстъпчив нрав на Тимотей може да го накара да избегне една съществена част от работата си, Павел го настави да бъде верен в изобличаване на греха, като дори изобличава с острота онези, които се провиняваха в големи нарушения. И все пак, това той трябваше да прави с „голямо дълготърпение и поучаване”. От него се е очаквало да разкрива търпението и любовта на Христос, обяснявайки изобличенията си чрез истините на словото”⁹

Когато говорим за Исус и само Него, няма как да отделим истинския и жив Исус от ученията, които отразяват Неговия характер. Често ни се задава въпросът: „Кое е по-важно: Исус или доктрините? Исус или законът?” Библията ни учи, че Исус е истината (Йоан 14:6). Същата тази Библия ни учи, че истината е законът. „Твоята правда е вечна правда и законът Ти е истината” (Псалм 119:142). След като Исус е истината, а истината е законът, то Исус е практичното откровение на съвършения закон на свободата. Формалните учения на закона, без един жив Спасител, не могат да произведат спасение, тъй като силата е в кръвта на Христа. Но пак, очистващата кръв на Христа ще произведе по един естествен път послушание спрямо този закон, който е просто един израз на САМИЯ НЕГО.

Пророчеството заявява, че законът е в сърцето. „Драго Ми е, Боже Мой, да изпълнявам Твоята воля; Да! законът Ти е дълбоко в сърцето Ми” (Псалм 40:8). Чие сърце? Съпоставяйки този стих със стиха в Евреи 10:5–7, виждаме, че се говори за Исус. Той имаше този закон, написан в сърцето Си. Ето защо ако аз наистина приема Исус като мой личен Спасител в сърцето без резерви, същият този закон

ще бъде записан и в моето сърце (вж. Еремия 31:33.) И резултатът ще бъде едно цялостно преобразяване на живота и характера. „Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложa вътре във вас и, като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце. И ще вложa Духа Си вътре във вас и ще ви направя да ходите в повеленията Ми и да пазите съдбите Ми и да ги извършвате” (Езекиил 36:26, 27).

„Думите: ‘Ще ви дам и ново сърце’ (Езекиил 36:26) означават, Ще ви дам един нов ум. Тази промяна на сърцето е съпроводена винаги от **едно ясно разбиране на християнския дълг, едно разбиране на истината**. Яснотата на нашето схващане за истината ще бъде **пропорционална на нашето разбиране на Божието слово**. Този, който се вслушва внимателно и с молитва в гласа на Писанията, ще придобие ясно проумяване и трезва преценка, така сякаш, обръщайки се към Бога, е достигнал до по-високо ниво на интелигентност.”¹⁰

Господа на твоя живот

Възможно е да говорим за Исус в най-различни отношения. Може да се обръщаме към Него по множеството титли и звания, които са Му дадени в Библията. Борбата от самото начало е касала неизменно Неговия авторитет; но в края всяко живо същество трябва да признае именно точно този авторитет. „И всеки език да изповяда, **че Исус Христос е Господ**, за слава на Бог Отец” (Филипяни 2:11). Признаваш ли Го не само като твой Спасител, но и като Господа [т.е. Господаря] на живота ти във всичко? Често се използва въпросът „Как би постъпил Исус?”, а по-късно, „Какво реално би направил Исус?” Сериозно ли се отнасяме към тези въпроси? Тук не говорим за това да се опитваме да намерим начин как да се насилим да се покорим.

Тук говорим за предаване още от самото начало. Говорим за това да бъдем склонени да вършим волята на Бога и да Го молим да бъде истинският Управител на живота ни—не помощник-пилотът, а самият пилот. „Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае, дали учението е от Бога, или Аз говоря, стъпвайки върху собствения Си авторитет” (Йоан 7:17 (NKJV)). „Светът може да бъде предупреден, само ако види, че тези, които вярват в истината, са осветени чрез истината, действателни въз основа на свети и възвишени принципи, като разкриват в един възвишен смисъл разграничителната линия между тези, които пазят Божиите заповеди, и тези, които ги потъпкват.”¹¹ Подготвен ли си да Му се покланяш не само като на Божество, но и като на Господа на живота ти?

Заключение

Ние сме във военно положение. „Противопоставяне е участието на всички, които Бог употребява за представяне на истините, които са особено приложими за тяхното време. По времето на Лутер имаше една настояща истина—една истина, която бе от специално значение за това време; за църквата днес има една настояща истина. Този, Който извършва всичко според съвета на Своята воля, ще бъде доволен да поставя хора при различни обстоятелства и да им възлага задължения, които са особени за времената, в които живеят, както и за условията, при които са поставени. Ако те оценят светлината, която им е дадена, пред тях ще се отворят по-широки гледки към истината. Но днес мнозинството е благоразположено към истината не повече, отколкото бяха папистите, които се противопоставиха на Лутер. Съществува същото предразположение да се приемат човешки теории и традиции вместо Божието слово, подобно както в предишните

епохи. Тези, които представят истината за настоящото време, не трябва да очакват, че ще бъдат приети по-благосклонно, отколкото бяха ранните реформатори. Великото оспорване между истината и заблудата, между Христос и Сатана, ще става все по-напрегнато до края на историята на този свят.”¹²

„И сега, Бог иска Неговата преобразяваща сила да дойде в този случай. Има хора, които идват на събранията ни—и те остават през цялото време на събиранията; те са принасяли няколко думи на свидетелство от време на време; те са си отивали вкъщи и са вършели все същото, ако не и по-лошо отпреди. Защо? Защото са нямали новото сърце. Какво представлява новото сърце? Това е новият ум. Какво е умът? Това е волята. Къде е волята? Тя е или на страната на Сатана, или на страната на Христос. И така, зависи от теб. Ще поставиш ли днес волята си на Христовата страна? Това е новото сърце. То е новата воля, един нов ум. „Ще ви дам ново сърце”. Щом е така, нека започнем именно отук.”¹³

Библиография

1. *Животът на Исус*, стр. 308.
2. *Свидетелства към проповедниците*, стр. 118.
3. *Да мога да Го позная*, стр. 65.
4. *Адвентен библийски коментар [Коментар на Е.Г.Вайт]*, том 5, стр. 1130.
5. *Животът на Исус*, стр. 83.
6. *Римляни 12:3*.
7. *Великата борба*, стр. 46.
8. *Пак там*.
9. *Деяния на апостолите*, стр. 503.
10. *Съвети към родители, учители и ученици*, стр. 452.
11. *Адвентен библийски коментар [Коментар на Е.Г.Вайт]*, том 7, стр. 980.
12. *Великата борба*, стр. 143, 144.
13. *Проповеди и беседи*, том 1, стр. 210.

Solo Deo Gloria

Слава да бъде единствено на Бога

Р. Думагит

Едно момче карало целеструмено колелото си по една улица в Кампала, Уганда. Минавайки покрай минувачите, очите на всички се приковавали към него, тъй като колелото му представлявало една необичайна гледка: цялото било изгълнено със странични огледала. Изведнъж момчето с колелото се ударило в електрически стълб и паднало до бордюра в големи болки от ожулване и нарязване със стъкла. За щастие един американски турист успял бързо да му помогне и го вдигнал от земята. След това туристът го запитал: „Защо искаш да имаш толкова много огледала по колелото си? И защо не гледаше напред, докато караше?“ Момчето отвърнало: „Знаеш ли, искам да се виждам в пълната си слава през страничните огледала, докато карам!“

Човешката суетност и последците от нея

Човешките същества са склонни да почитат и прославят себе си, особено ако са благословени с неща от рода на богатство, осо-

бена сила, големи постижения в сферата на образованието или впечатляващи умения и достижения. Хората са обсебени от амбицията да стъпят рекордите, за да изпъкнат измежду тези, с които се съпоставят, съгласно годишните доклади, отразявани в книга, наречена Рекордите на Гинес. Тъжно е, но поглеждайки назад в човешката история, откриваме, че този синдром на суетността произхожда от наклонността към злото, която сме унаследили от предшествениците си. Апостол Петър каза, че бяхме изкупени от нашия суетен начин на живот, придобит по традиция от нашите бащи (1 Петър 1:18), а цар Давид допълни: „родих се в нечестие и в грях ме зачна майка ми“ (Псалм 51:5). Задръжките на тази лоша тенденция към себевъзвеличаване бяха снети много отдавна, в Едемската градина. „Резултатът от яденето от дървото за познаване на доброто и злото е виден в опитността на всеки човек. В естеството му има склонност към злото, една сила, на която той не

може да се противопостави, освен ако не му се подаде помощ.“¹

Без божествена помощ, в живота си никое човешко същество не би могло да се освободи от този проблем—независимо дали човекът е беден или богат, почтен или обикновен, образован или неучен, млад или стар. Тази тенденция винаги ще се изявява в поведението ни в по-голяма или по-малка степен. Библията ни казва, че „всеки говори лъжа с ближния си; с ласкателни устни говорят от двулично сърце“ (Псалм 12:2), както и че „Господ знае, че човешките мисли са суета“ (94:11).

Важно е да отбележим, че „Бог не слуша суетата и Всемогъщият не я зачита“ (Йов 35:13), тъй като „няма нищо по-обидно за Бога, нито толкова опасно за човешката душа както гордостта и доброто мнение за себе си. От всички грехове този е най-безнадеждният, най-нелечимият.“² Гордост от собственото мнение, самомнението “пречи на всякакво израстване. Когато човек има дефекти на характера, но не успява

да разбере това; когато е така упоен от доброто мнение за себе си, че не може да види вината си, то как би могъл да бъде очистен? „Здравите нямат нужда от лекар, но болните” (Матей 9:12). Как може някой да се подобри, след като си мисли, че пътищата му са наред?”³

Да се даде воля на гордостта и фокуса към себе си става много опасно, когато достигнем точката, където си присвояваме славата, дължима единствено на Бог. Цар Навуходоносор, царят на Вавилон, проявяваше този синдром на суетността. Спомнете ли си историята как той се предаде на своята суетност, след което претърпя горчиви последици и накрая се научи да признава, че славата реално принадлежи единствено на Бога? (Вж. Даниил 4:29–37.)

Славата принадлежи единствено на Бога

През 1847 един доктор от Единбург, Шотландия, Сър Джеймс Симпсън, открива, че хлороформът може да се използва като упойка, с което да прави хората безчувствени по време на хирургична операция. От ранните си експерименти Др. Симпсън прави възможно за хората да се подлагат на най-опасни операции без страх от болката и страданието. Някои хора дори твърдят, че неговото откритие е най-същественото от всички открития на съвременната медицина.

Няколко години по-късно, докато изнася лекция в Единбургския университет, Др. Симпсън получава въпрос от един от неговите студенти: „Кое считате за най-ценното откритие в целия ви живот?” За учудване на всичките си студенти, които очаквали от него да посочи хлороформата, Др. Симпсън отговорил: „Най-ценното ми откритие беше, когато научих, че съм грешник и че

Исус Христос е моят Спасител.”

Аналогично на това, разглежайки впечатляващата си репутация, която бе изградил в своя живот, апостол Павел приключва, като казва, че счита всички тези постижения без всякаква стойност подобно на измет, след като се е срещнал с Христос. „При все че аз мога и на плътта да упоавам. Ако някой друг мисли, че може да упоава на плътта, то аз повече, бидейки обрязан в осмия ден, от Израилевия род, от Вениаминовото племе, евреин от евреи, досежно закона фарисей” (Филипийни 3:4, 5).

„Евреи ли са? И аз съм; израилтяни ли са? И аз съм; Авраамово потомство ли са? И аз съм; служители Христови ли са? (в безумие говоря), аз повече: бил съм в повече трудове, в тъмници още повече, в бичувания чрезмерно, много пъти и на смърт. Пет пъти юдеите ми удариха по четиридесет удара без един; три пъти бях бит с тояги, веднъж ме биха с камъни, три пъти съм претърпял корабкрушение, една нощ и един ден съм бил по морските дълбочини. Много пъти съм бил и в пътешествия; в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от съотечественици, в опасност от езичници, в опасност в град, в опасност в пустиня, в опасност по море, в опасност между лъжебрата” (2 Коринтяни 11: 22–26).

„Но това, което беше за мене придобивка, като загуба го счехот за Христа. А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо - познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христа да придобия” (Филипийни 3:7, 8, акцентът е добавен).

„Докато земната чест, богатствата и властта са големите цели, предмет на амбициите на хората от този свят, Господ подчертава нещо много по-достойно

за най-високите ни стремления:

„Така казва Господ: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, Силният да не се хвали със силата си, и богатият да не се хвали с богатството си; но който се хвали нека се хвали с това, където разбира и познава Мене, че съм Господ, Който извършвам милост, правосъдие и правда на земята; понеже в това благоволя, казва Господ” (Еремия 9:23, 24).”⁴

Поради това, че Той е нашият Създател

През цялото това време след началото на греха човешката раса е измисляла много различни неща, на които да се покланя и които да прославя. Някои се покланят на луната, звездите, слънцето, реката, дърветата и различни неща в природата. В някои култури и религии някое човешко същество се въздига като бог и се превръща в обект на уважение, почит и слава, равностойна на тази, която се отдава на истинския Бог. В древните, а дори и в съвременни дни някои изобретяваха предмети от дърво, камъни или скъпоценни метали, като ги поставяха в храмови зали, където им се покланяха, прославяха и служеха. Но Господ не ни е оставил в тъмнина относно крайното безсмислие и греховност на подобни практики (вж. Исаия 44:8–21.)

Предвид факта, че Бог е нашият Създател и че ние сме Негови творения, ние сме обвързвани със задължението да отдадем „славата, дължима на Неговото име”, а не на някой друг. Ние трябва да се покланяме „на Господа в красотата на святостта” (Псалм 29:2). Трябва да сме готови да казваме: „Не на нас, Господи, не на нас, но на Своето име дай слава заради милостта Си и зарад и верността Си” (115:1). И накрая, ние следва да учим хората: „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът на Неговия съд; и поклонете

се на Този, Който е създал небето и земята, морето и водните извори” (Откровение 14:7).

Поради това, че Той е нашият Изкупител

Отдаването славата обратно на Бога е свързано с Неговия велик спасителен план за падналото човечество. Когато Адам падна, падна и цялото човечество. Апостол Павел възкликва: „И тъй, както чрез едно прегрешение дойде осъждането на всичките човеци, така и чрез едно праведно дело дойде на всичките човеци оправданието, което докарва живот” (Римляни 5:18). „Като свързани с първия Адам, хората получиха от него нищо друго освен вина и присъдата на смъртта.”⁵

Но съвременно с навлизането на греха влезе в сила изкупителният план. „Божеството се затрогна от съжаление към расата и Отец, Синът и Светият Дух отдадоха Себе Си в изработването на изкупителния план. За да се проведе цялостно този план, беше решено, че Христос, единородният Син на Бога, следва да отдаде Себе Си като принос за грех.”⁶

„Чрез възплъщението Христос стана напълно компетентен, така че да постави човека там, където да не бъде вече отхвърлен в изолация.”⁷ Приемайки човешки вид, той стана „представител на расата.”⁸

„Никой не трябва да се предава на обезсърчение и отчаяние. Сатана може да дойде при вас с жестокия намек: „Твоят случай е безнадежден. Ти не подлежиш на изкупление.” Но за теб има надежда в Христа. Бог не ни нарежда да побеждаваме със собствените си сили. Той ни моли да дойдем близо откъм Неговата страна. Независимо от какви трудности се измъчваме, които тегнат върху душата и тялото, Той чака в го-

товност да ни освободи.

„Този, Който взе на Себе Си човешко естество, знае как да съчувства на страданията на хората. Христос не само че познава всяка душа, както и особените нужди и изпитания на тази душа, но също знае всички обстоятелства, които тормозят и объркват духа. Ръката Му е отворена в жалостива нежност към всяко страдащо дете. Тези, които страдат най-много, са обект на най-голямо съчувствие и жалостивост от Негова страна. Той се затрогва от чувството за нашите немощи и желае да положим своите смущения и притеснения при Неговите нозе и да ги оставим там.

„Не е мъдро да гледаме на себе си и да се занимаваме с емоциите си. Ако правим това, врагът ще ни представи трудности и изкушения, които отслабват вярата и унищожават куража. Когато се занимаваме с емоциите си и даваме път на чувствата си, ние сме само на крачка от това да поканим съмнението и да се забъркаме в недоумяване. Това, което трябва да правим, е да отвърнем погледа от себе си и да го насочим към Исус.”⁹

Нашият най-голям проблем е, че всеки от нас е роден в грях и никой от нас не заслужава да бъде прославен от Бога. Как бихме могли ние, които Божието слово осъжда като грешници, да се намерим, че не сме виновни? Единственото уверение за изкупление за нас е „в Христа Исуса, Който стана за нас мъдрост от Бога, и правда, и освещение, и изкупление; тъй щото, както е писано, „който се хвали, с Господа да се хвали” (1 Коринтяни 1:30, 31).

Той е Този, Който ни освещава

С ограничената си сила човешките същества не могат да се покоряват съвършено на Божия закон, който е свят, праведен и

добър (Римляни 7:12). В последствие на което никой от нас не е праведен (Римляни 3:10), понеже „всичката ни дреха е като омърсена дреха” (Исая 64:6). Но това, което не можем да постигнем, Христос го е извършил за нас. Приемайки човешка плът, Той разви един съвършен характер чрез послушание на Божиите заповеди. Апостол Павел разяснява: „И като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст” (Филипяни 2:8). „Идвайки на земята като човек, Христос живя един свят живот и разви един съвършен характер. Тези дарове Той предлага безплатно на всички, които желаят да ги приемат.”¹⁰

Интересно е да осъзнаем, че „религиозните служби, молитвите, хвалението, покаянието и изповядването на греха се издигат от истинските вярващи като таман към небесното светилище, но преминавайки през покварените канали на човешкото естество, те се оскверняват дотолкова, че ако не бъдат пречистени с кръв, никога не биха могли да бъдат от някаква стойност за Бога. Те не се издигат в безупречна чистота, така че ако Ходатаят, Който стои отдясно на Бога, не ги представи и очисти всичките със Своята правда, остават неприемливи за Бога. Всичкият таман от земните светилища трябва да бъде пропит с очистващите капки Христова кръв. Той държи пред Отец кадилницата със собствените Си заслуги, в която няма и следа от земната поквара. В тази кадилница Той събира молитвите, хвалението и изповедите на Своя народ и към тях Той поставя собствената Си безупречна правда. След това, изпълнен с благоуханието на заслугите на Христовата умиловителна жертва, таманът се издига пред Бога напълно и изцяло приемлив. И тогава биват върнати бла-

годатни отговори.

„О, да можеха всички да видят, че всичко, свързано с послушанието, покаянието, хвалението и благодарението, трябва да се положи върху пламтящия огън на Христовата правда. Благоуханието на тази правда се издига като облак около престола на благодатта.”¹¹

„Христос дойде, за да ни направи „участници на божественото естество”, при което Неговият живот заявява, че човешкото естество в съчетание с божественото, не върши грях.”¹² „Ако само бихме могли да видим цялата дейтелност на човешкия посредник така, както се явява пред очите на Бога, щяхме да прозрем, че единствено работата,

която е изпълнена с много молитва и е осветена със заслугите на Христа, ще устои при изпита на съда.”¹³ „Човешкото усилие, без заслугата на Христос, е без всякаква стойност.”¹⁴ „Именно благоуханието от заслугите на Христос е това, което прави нашите добри дела да бъдат приемливи за Бога. . . . Нашите дела сами по себе си и от само себе си нямат никаква заслуга.”¹⁵

„Бог не би благоволил в нищо по-малко освен най-доброто, което можем да предложим. Тези, които Го обичат с цяло сърце, ще пожелаят да Му отдадат най-доброто служене на живота и ще се стремят постоянно да доведат всяка сила на естеството си в хармония със законите,

които ще насърчат способността им да вършат Неговата воля.”¹⁶ „Защото Бог е, Който действа във вас според благоволенията Си и да желаете това, и да го изработвате” (Филипийци 2:13, акцентът е добавен). И като върши това, „опростената душа напредва от благодат към благодат, от светлина към по-голяма светлина. Тя може да каже с ликуваща радост „Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме сторили, но по Своята милост” (Тит 3:5).”¹⁷

Той е Този, Който ни осигурява

Христос заявява: „Погледнете на небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират: и пак небесният ви Отец ги храни. Вие не сте ли много по-скъпи от тях?” (Матей 6:26). „На Христовата смърт ние дължим дори този си земен живот. Хлябът, който ядем, е изкупен с Неговото съкрушено тяло. Водата, която пием, е купена с пролятата Негова кръв. Никой никога, бил той светия или грешник, не приема ежедневната си храна, без всъщност да се храни посредством тялото и кръвта на Христа. Голготският кръст е отпечатан върху всеки хляб. Той е отразен във всеки воден източник. Христос учеше на всичко това, определяйки символите на Своята жертва. Светлината, която идва от горницата, където бе обслужена Господната вечеря, прави свети провизиите за ежедневния ни живот. Семейната трапеза става като Господната трапеза и всяко ястие - божествен символ.”¹⁸

„Нашият Господ приготвя Себе Си спрямо нашите особени нужди. Той е сянката върху десницата ни. Той върви плътно до нас, готов да снабди всичките ни нужди. Той идва в непосредстве-

на близост до тези, които са ангажирани в доброволна служба за Него. Той познава всеки един по името му. О, какви уверения имаме за нежната любов на Христа.”¹⁹ Апостол Павел подчертава, че „Бог ще снабди всяка ваша нужда според Своего богатство в слава в Христа Исуса” (Филипийци 4:19). „Когато Господ ни даде да вършим дадена работа, нека не се спираме, поставяйки под въпрос доколко резон има в изпълнението на тази заповед или доколко е вероятно усилията ни да бъдат резултатни, след като се покорим и изпълним тази заповед. Това, което ни е осигурено и държим в ръцете си, може да ни се вижда далеч по-недостатъчно в сравнение с реалните ни нужди; но в ръцете на Господа то ще се окаже повече от достатъчно.”²⁰ „Ние можем да занесем всичките си притеснения при Бога. Неговата ръка на безкрайна любов се подвизва, за да снабди нашите нужди. Колко съм благодарна, че ни е даден само един ден, който да изживеем веднъж. Само един ден, през който да пазим душите си непоколебими, само един ден, през който да бдим, само един ден, през който да напредваме в духовния живот, и така за нас ще се окаже, че дните ни може да бъдат плодотворни и скъпоценни.”²¹

Заклучение

За да сме в състояние наистина да отдадем цялата слава на Бога, като каещи се грешници ние трябва да отместим погледа от себе си и да приковем очите си към „Божия Агнец, Който взема греха на света” (Йоан 1:29)—и като гледаме на Него, ние се преобразяваме. Страхът преминава в

радост, съмненията – в надежда. Поражда се благодарност. Каменното сърце се съкрушава. В душата нахлува вълна на любов. Там, в новото сърце, е Христос—извор на вода, извираща за вечен живот.

„Когато видим Исус като Човек на скърби и навикнал на печал, работещ, за да спаси изгубените, обиждан, презиран, иронизиран, гонен от град в град, докато се изпълни мисията Му; когато Го видим в Гетсимания, облян в едри капки кървава пот, и отново на кръста, умиращ в агония—когато видим това, личното „аз” няма да протестира, че не бива забелязано, както подобава. Гледайки към Исус, ще се засраим от собствената си студенина, от собствената апатия, от личната загриженост за собствените нужди и интереси. Ще бъдем готови да бъдем каквото и да било, та дори и нищо, тъй щото да можем да вършим сърдечна служба за Учителя. Ще се радваме да носим кръста след Исус, да понасяме изпитание, срам или гонение заради Този, Който ни е толкова скъп.”²²

„Когато изкупените застанат в присъствието на Бога, ще видят колко късогледи са били в заключенията си за това какво небето отбелязва като успех. Като анализират усилията си към постигане на успех, ще видят колко глупави са били плановете им, колко дребни са били предполагаемите им изпитания, колко неразумни са били съмненията им. Ще видят колко често са допринасяли за неуспех в работата си поради това, че не са вярвали буквално в словото на Бога. И една истина ще изпъкне отчетливо: а именно, че положението не подготвя човека за влизане в небесните дворове. Те ще видят, че честта, оказана

на човека, се дължи единствено на Бога, и че на Него принадлежи всичката слава. От устните на ангелския хор и на изкупеното множество ще проехти хоровият вик: „Велики и чудесни са Твоите дела, Господи Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на вековете. Кой няма да се бои от името Ти, Господи, и да го прослави? Защото само Ти си свет; понеже всичките народи ще дойдат и ще се поклонят пред Тебе, защото се явиха Твоите праведни съдби” (Откровение 15:3, 4).”²³

Библиография

1. Възпитание, стр. 29.
2. Притчи Христови, стр. 154.
3. Свидетелства, том 7, стр. 199, 200.
4. Избрани вести, кн. 2, стр. 139, 140.
5. Детско водителство, стр. 475.
6. Ръвю енд Хералд, 2 май, 1912.
7. Знамения на времето, 17 юни, 1897.
8. Конфликтът, стр. 51.
9. По стъпките на Великия Лекар, стр. 249.
10. Животът на Исус, стр. 762.
11. Избрани вести, кн. 1, стр. 344.
12. По стъпките на Великия Лекар, стр. 180. [акцентът е добавен]
13. Християнско служение, стр. 263.
14. Евангелизъм, стр. 192.
15. Божията удивителна благодат, стр. 244. [акцентът е добавен]
16. Патриарси и пророци, стр. 352, 353.
17. Вяра и дела, стр. 101.
18. Животът на Исус, стр. 660.
19. Синове и дъщери на Бога, стр. 16.
20. Свидетелства, том 6, стр. 466.
21. Този ден с Бога, стр. 27.
22. Животът на Исус, стр. 439.
23. Свидетелства, том 7, стр. 28

Библията

Тази малка книга предпочитам аз да имам
пред скъпоценни камъни и злато,
блестели някога в хазните на монарси—
пред техните корони знатни.
Дори да бяха моретата от хрисолит,
и земното кълбо от злато,
дори звездите нощем да бяха диаманти,
таз' книга би струвала повече от всички
тях.

Колко ли гибелни ще се видят в окоето на
Амбицията
сияйните печалби нейни, изтръгнати
със кръв,
щом над живия с тежест се надвеси ръка
на смъртта,
и животът се окаже един изчезващ сън!
и чуите го как със сетен дъх
се моли и жадува за един-единствен
миг!

О, нещастнико! Нима можеш ти да устоиш
на ръката на Смъртта,
Помоли сега златото ти да те спаси!
Но не, душата не би могла да намери

облекчение
в блещукащите купчини богатство,
скъпоценностите не могат да заслепят
окоето, премрежено от скръб,
Златото не би могло да откупи здраве;
Но ето, явява се блажен балсам
за лек дори на най-тежката злочестина;
И този, който потърси тази книга със сълзи,
ще види, че предишните сълзи
пресекват.

Тук Този, Кой на кръст Голготски е умрял,
е дал това обещание блажено:
„При Мен елате, вий обременени
прекомерно,
И покой на вас ще дам;
Смазана тръстика Аз не ще пречупя,
ни замъждял фитил ще угася;
Бремето Мое е леко и всеки, който го
приеме,
ще спечели небесата!”
Да, да, тази книга си струва
всичко, що на смъртните се дава;
Защото какво са радостите земни
в сравнение с прелестите на небето?
Това е светлината пътеводна, що нашият
Отец е дал,
да ни отведе към царството на
светлината—
Звезда, чийто блясък позлатява гроба,
Светлината, Пътят и Живота.

Уилям Легет